

WILLIAM VOLTZ

Zelenáč

Knihovnička Perry Rhodan 104

Přeložil Jaroslav Kuťák

Mark Denniston vzdychl a posadil se do polstrovaného křesla před Pincerovým stolem. Denniston byl svalnatý muž kolem Čtyřicítky s energickou tváří a rukama jako medvěd. V tuhle chvíli však z jeho energie nebylo vidět takřka nic.

„To po mne nemůžete chtít," zaúpěl. „Dobře víte, že bych vám přinesl bednu citrónů ze samotného pekla, ale tohle - to ne!"

, Pincer zamyšleně pozoroval zhroucenou postavu kosmonauta. Vyhlídka na bednu d'ábelských citrónů ho však uklidnila. Zamrkal na Dennistona.

„Víte, co se mi na vás líbí, Marku?" zeptal se. Protože Denniston pravděpodobně neměl zájem tuhle věc vědět a jenom zabručel, Pincer pokračoval: „Máte vysloveně příjemné způsoby, když se rozhodnete kritizovat mé rozkazy - a přitom sám víte, že je nakonec přece jenom přijmete."

„Poslouchejte, šéfe," zkoušel to znovu Denniston. „Jsem kapitánem vaší nákladní flotily. Vozím ovoce a zeleninu na Vegu nebo kam mě prostě pošlete. Už celý roky pracuju pro Intercosmics Fruit Company. Ted' chcete, abych hlídal děti."

Pincer se zatvářil, jako by rozkouši zrnko pepře. '

„Mluvíte o mém synovi. Marku. Mluvíte o Johnu Edgarovi-Pincerovi. To dítě je pořád ještě vicepresidentem naší společnosti.“

Denniston nic nenamítal, ale bylo vidět, že mu ten vicepresident nejde příliš pod vousy, protože se zamračil.

„To dítě se oženilo. Marku. Jeho ženě a jemu jsem jako svatební dar dal malý vesmírný člun. Poletí s ním na svatební cestu. A protože je naše rodina zvyklá spojovat příjemné s užitečným, odveze na planetu Ferrol náklad superjemných Gigantů.“

Kosmonaut projevil něco jako stopu zájmu.

„Superjemné Giganty? Co to je?“ zjišťoval.

Archibald Pincer, předseda dozorčí rady IFC, odpověděl:

„Jedná se o naše nejnovější semena špenátu,“ vysvětloval patřičně hrdě.

Denniston zrudl. „Špenát? Vy po mně požadujete, abych' odletěl s novomanželí a nákladem semen špenátu?“ i

„Kroťte se, Marku,“ přísně po něm požadoval starý Pincer

„Neposmívejte se našim výpěstkům.“ -

Denniston se zatvářil poněkud bezmocně. „No dobře, tak já do toho trpkýho jablka teda kousnu... Sdělte svému synovici že během následujících dní odstartujeme.“

Pincer však vypadal, jako by měl pro kapitána ještě další překvapení. A skutečně měl.

„Jak jistě víte, Marku, můj syn nebyl přijat do Sluneční flotily. Údajně má jakousi tělesnou vadu a navíc je barvoslepý. Tyhlety hlouposti úředníkům stačily, aby mého Johna Edgara několikrát odmítli. Dal jsem mu příležitost, aby si udělal pilotní průkaz druhé třídy na Vesmírné akademii, takže je zmocněn řídit vesmírný člun, který ode mne dostal u příležitosti svatby.“

Denniston se zatvářil nadějně. „Takže váš syn by se mohl pokusit letět sám, bez mého doprovodu...“

Prezident IFC zavrtěl hlavou. „Kdepak, Marku. Můj syn nemá vesmírné zkušenosti. Kromě toho ho jeho zemřelá matka vychovala poněkud měkce. Potřebuje pevnou ruku. Poletíte s ním a budete dávat pozor, aby zůstal v pořádku.“

„Takže je zelenáč," odvětil kosmonaut.

Pincer zvedl obě ruce a ukázal svému protějšku dlaně. „Nesnažte se ho nějak příliš dirigovat. Marku. Ať si všechno vyřizuje sám. On neví, že jste starý rutinér. Myslí si, že jste něco

Jako..., ehm... můj sluha." „Sluha!" vykřikl Denniston. „No to je pěkný!" „Nic mu nepředpisujte. Chlapec musí být samostatný. Slibte mi, Marku, že zakročíte pouze v případě, když to bude bezpodmínečně nutné."

Denniston strnule namítl: „Fajn, budu korektní sluha." „Už je po karanténě," vysvětloval Pincer. „Všechno obyvatelstvo Země bylo očkováno. Jenom z Terranie zatím ještě nesmějí startovat vesmírné lodě. Tento Rhodanův rozkaz považuji za velice moudrý. Nechce nic riskovat. No, takže když se teď neobjeví žádné další případy nemoci, bude brzy i v Terranii všechno v pořádku. Každopádně můžete odstartovat. To znamená Cora, John Edgar a vy, Marku." „A nezapomeňte hlavně na ta přejemná semena Giganta,"

připomněl Denniston.

^ A ^

Soukromý kosmodrom Intercosmics Fruit Company ležel sto mil od Denveru, hlavního města státu Colorado. Bylo to ideální místo pro přijímání a další transport obchodního zboží, většinou ovoce a zeleniny. Veliké sklady a chladicí zařízení

lemovaly rozlehlé prostranství.

Mark Denniston se díval z okna kancelářské budovy na přistávací plochu. Právě byla vykládána velká nákladní loď. Je-

raby přenášely bedny a kontejnery. Pro Dennistona to byl vcelku obvyklý pohled.

Vtom si všiml něčeho, co mu nebylo zase tak blízké, nicméně to vypadalo tím komičtější. Přes přistávací plochu se blížil muž obložený balíčky, Denniston se zašklebil. Tento podivný nosič žongloval se svým nákladem jako koalí medvědice s mládětem. Byl velký a hubený, pohyboval se jako plameňák, který musí poskakovat z jedné hubené nohy na druhou.

Denniston se zasmál.

„Podívejte se ven," křikl na jednoho z úředníků. „Kdo je ten srandovní chlapík?"

„To je John Edgar Pincer," usmál se muž za psacím stolem. „Presidentův syn."

Denniston se rázem přestal smát. Suše polkl a opustil kancelář, aby se na chodbě málem srazil s mladým Pincerem.

„Promiňte!" omlouval se mladý muž,

Takže první úkol pro Dennistona zněl, aby společně s Edgarem posbíral rozházené a rozbité balíčky. Mladý Pincer klečel na kolenou a tvářil se zničeně.

Kapitán se sklonil a podával mu ruku.

„Dobrý den, pane," řekl. „Já jsem Mark Denniston." • Vstali. Pincer se pokusil potřást mu rukou. Přitom opět shodil několik balíčků. Denniston mu jich pár vzal.

„Proč jste někomu nepřikázal, aby vám pomohl, pane?" zeptal se překvapeně. „Na jednoho je toho moc."

Pincer se začervenal. „Nechci obtěžovat," řekl rychle. „Prosím, neříkejte mi pane, jmenuji se Johnny."

„Tak dobře, Johnny," řekl Denniston s předstíraným potěšením. „Co teď máte v úmyslu?"

Pincer na něj nejistě pohlédl. Zdálo se, že není zvyklý vyvíjet nějakou iniciativu. Nejraději by zalezl do nejbližší myši díry.

„Pojďme k lodi ERROR," navrhl.

Denniston se sám sebe v duchu ptal, co tenhle podivný název může znamenat. Ovšem Pincer mu okamžitě vysvětloval:

„ERROR znamená omyl nebo chybu. Tak jsem pokřtil vesmírný člun, který mi daroval otec. Chci tím upozornit na omyl, který udělali lékaři Sluneční flotily, když mé dvakrát odmítli."

Znělo to jako základní téma nějaké nové filozofie. Denniston raději nic neříkal. O pár minut později stáli u malého vesmírného člunu. Na první pohled bylo znát, že je vybaven všemi možnými novinkami. Byl to jeden z těch klasických diskovitých člunů Sluneční flotily a co do vybavení a komfortu naprosto dokonalý.

„Semena superjemného Gigantu, byla už naložena," vysvětloval Pincer. „Tatínek je tu taky. Sedí naproti v kanceláři a chce sledovat můj start."

Pokaždé, když Pincer řekl: „tatínek", se Denniston o několik centimetrů zcvrkl. S úděsem pomyslel na stávající předvádění startu, který bude proveden tímhle mladíkem. Než si však mohl své černé představy domalovat do konce, začala se k němu přibližovat mladá žena. Byla opravdu pěkná, alespoň podle Dennistonova vkusu - možná i o něco hezčí. < „Kdo jeto?" řekl bezděčně.

Pincer na něj zmučeně pohlédl. -'-' „Moje žena," vysvětloval rozrušeně. ' -

„Nejhloupější sedláci najdou vždycky ty největší brambo-Ty," pomyslel si kosmonaut.
„Vaše žena?" řekl nahlas. „Jak jste to dokázal?" Pincer se znovu začervenal. „Já... jsem si ji vzal za ženu...,"

vysvětloval. V té chvíli si Denniston všiml psa. Zatím ho nepozoroval.

Ale žena ho vedla na zářivě žlutém provaze za sebou. Tenhle pes byl pravděpodobně tím nejošklivějším, co Denniston v

-životě spatřil, pokud pominul vázu, kterou mu jeho posádka dala ke Čtyřicátým narozeninám. Zvíře bylo okrově žluté a

-mělo tělo jezevčíka. Hlava pocházela patrně z německého ovčáka, zatímco orion byl tak ubohý, že o svém původu nedokázal nic prozradit- Denniston strnule pozoroval, jak se k němu tento nerovný pár přibližuje.

„Tohle je Mark Denniston, Coro," představoval ho Pincer. „Marku, to je má manželka."

Cora Pincerová měla tmavé, teplé oči. Denniston potřásl podávanou rukou. V tu chvíli okrově žlutý bastard zavrčel a zalapal po Dennistonově nohavic!. Kosmonaut uskočil.

„To je Princ, patří mé ženě," oznamoval Pincer hrdě.

Princ byl patrně tím nejodpornějším věnem, o jakém Denniston kdy slyšel.

„To psisko zůstane tady," rozhodl. „Je úplně nesmysl brát ho s sebou. Měli bychom s ním jen samé starosti."

Pincer vypadal zklamaně. Jeho žena pohlédla na Dennistona zlostně. Sklonila se a podrbala miláčka na krku.

„Odveďte ho k mému otci," požádal ho Pincer. „Cora a já zatím uložíme zavazadla."

Denniston vzal opatrně Princovo vodítko a táhl ho za sebou. Pes se bránil, anebo se snažil kosmonauta kousnout, ale Denniston si dával pozor.

Když vstoupil do soukromé kanceláře starého Pincera, prezident stál u okna a díval se na kosmodrom.

„Co ještě chcete?" zeptal se starý Pincer, aniž by se otočil. „Viděl jsem vás s tou... aha... s tou potvorou..." i

„Princ zůstane tady," vysvětloval Denniston. „Váš syn vám ho svěřuje do péče, pane."

Připevnil vodítko ke křeslu. Princ tiše zavrčel. Vtom se místnost zachvěla, okna zadrnčela a ozval se dunivý zvuk.

„Co je to?" zeptal se Denniston a přešel oknu.

„ERROR," odvětil tiše Pincer.

Denniston se vytřeštěnýma očima díval, Jak vesmírný Člun pomalu stoupá a odlepuje se od země.

„Obelstil vás, Marku," poznamenal Pincer. „Mě pochopitelně také. Chtěl letět k Veze sám a taky do dokázal. To s tím psem byl jenom trik. Věděl, že ho nebudete chtít vzít s sebou. Žádný rozumný muž by si s sebou nevzal takového bastarda."

„Ale...," začal Mark Denniston.

ERROR mezitím zmizela z dohledu. President přesto zůstal u okna. „Jak se mu povedl start, Marku?" zeptal se tiše.

„No jo," odvětil Denniston.

President se otočil a pohlédl na Marka. „Mám pro vás jiný úkol," oznamoval.

„Ano?" opatrně se zeptal Denniston. „Jakýpak?"

Pincer neodpovídal, sklonil hlavu a podíval se na okrově
- žlutého psa. Kapitán zbledl. „Ne, Šéfe!"
- „Ale ano," přikázal Pincer.

A Mark Denniston věděl, že až do návratu Johnyho Edgara Pincera bude muset pobíhat po ulicích se žlutým psem, který vypadal jako Cerberova osobní inkartnace.

^ ^ ^

Zapíjala vysílačka. „Kontrolní loď NEPTUN pro vesmírný Člun," ozval se hlas
-strážního důstojníka z reproduktoru. „Prosím o vaši identifikaci."
Pincer se rozběhl k vysílačce a cestou klopýtl. Nervózně nastavil spojení.

„Soukromá vesmírná loď ERROR," oznamoval. „Odstartovala z kosmodromu IFC v Denveru. Startovní povolení pod 3/B-41. Žlutý lístek!" usmál se na svou ženu a řekl: „Pilotem je John Edgar Pincer!"

Důstojník flotily na palubě strážního křižníků NEPTUN o Pincerovi patrně ještě nikdy neslyšel, nebo měl špatnou náladu.

„Vezete ohlášené zboží?“ zjišťoval ledovým hlasem.

Pincer přikývl. „Ano, pane. Tři metráky superjemného Giganta.“

Ve spojové centrále NEPTUNU jako by vybuchla bomba, soudě podle zvuků, které odtud přicházely.

„Můžete to ještě jednou zopakovat?“ zeptal se spojař z druhé lodi.

Pincer mu vyhověl. „Jedná se o zvláštní druh semen špenátu. Byla vypěstována v našich laboratořích. Náš šéf mi říkal, že se jedná o jistou mutaci z rostlin trapajera ze soustavy Vega a...“

„To by stačilo,“ přerušil ho důstojník. „Ještě musím znát účel vaší cesty.“

„Je to svatební cesta.“

Spojař cosi zabručel a vypnul spojení.

Mladý Pincer se otočil k manželce a poznamenal: „Tak vidíš, že mě na Vesmírné akademii odmítli neprávem. Rozumím vesmírným letům stejně jako kdokoli z flotily. Že jsem barvoslepý... pche... to je přece k smíchu. A tělesná vada? Měl jsem zlomenou nohu, ve škole, když jsme hráli ragby.“ Zrudl. „Přitom je snad každému jasný, že jsem talent.“

Jeho žena se na něj s láskou podívala. On se však jenom zašklebil a podotkl: „Teď jim ukážu ty semena špenátu.“

Odešel do skladu, chvíli se tam přehraboval, potom otevřel bedničku a pyšně ukázal na její obsah.

„To je ono,“ řekl hrdě. „Nový šlágr IFC - superjemný Gigant.“

Cora Pincerová nakoukla do bedny. Vypadala trochu zklamaně. Drobné namodralé kuličky nevypadaly ani giganticky ani superjemně.

„Připomíná mí to mák."
, „To je pravda," odpověděl Pincer. „Semena jsou velice podobná skutečnému máku."

Zavřel bednu a vrátil ji na místo. Potom otcovsky poklepal manželce po rameni.

„Nyní půjde o výpočet transice, Coro. Palubní počítač to za nás udělá. Musím jenom naprogramovat údaje, které mi dal důstojník NEPTUNU." Jeho žena vypadala nejistě. „Slyšela jsem, že s transicí je spojena nepříjemná bolest."

Pincer mávl rukou.

„To je takzvaná dematerializační bolest. Vzdálenost k soustavě Vega činí sedmadvacet světelných let. Nebudeš téměř nic cítit, protože to není daleko. Čím kratší vzdálenost mezi transitními body, tím menší bolest."

Připravil počítač a sledoval jeho Činnost. Potom vstal a kráčel k pilotnímu křeslu.

„Bylo by snad lepší, kdyby sis šla lehnout," řekl Coře. „Brzy -to budeme mít za sebou."

, Sledoval různobarevné kontrolky transitní automatiky. Protože byl barvoslepý, nemel zafixované barvy kontrolek, nýbrž jejich seřazení. Nakonec zmáčkl zelené tlačítko.

-. Bolest z rematerializace byla tak silná, že ještě předtím, než John Edgar Pincer ztratil vědomí, věděl, že udělal nezodpovědnou chybu.

^ ^ ^

Pincer měl pocit, jako by mu někdo připevnil na čelo železnou desku, vzal do ruky kladivo a bušil do ní. Otevřel oči a spatřil kruhy a hvězdičky.

„Už jsem si myslela, že se z toho nepřebereš," řekla Cora Pincerová a sklonila se nad ním. „Co to s tebou je?"

Pincer se mračil.

„Copak ty ses probrala přede mnou?"

Jeho manželka přikývla. Pomohla mu vstát. Mladý muž zaúpěl a namířil si to k monitorům a zaměřovacím přístrojům.

„Já věděla, že to dokážeš," podporovala ho Cora. „Transice se ti povedla hned napoprvé."

„Samozřejmě," souhlasil Pincer a mnul si přitom spánky. Pak ukázal na tlačítko, které před transicí zmáčkl. „Jakou má barvu?" zeptal se tiše.

„Zelenou," odvětila Cora překvapeně. „Proč se ptáš?" Pincer zaúpěl a klesl do pilotního křesla. Najednou vypadal skutečně zhroucené. Cora okamžitě pochopila, že se stalo něco zlého.

„Zelený tlačítko," úpěl Pincer, „slouží k dalším hyperskokům. Pomocí něj je do agregátů dodávána vyšší energie. Spletl jsem si ho s Červeným tlačítkem. Vždyť víš... jsem barvoslepý. Pochopitelně, že vím, kde jaké tlačítko je, ale byl jsem prostě rozrušený. A tak se to stalo."

„Co to znamená?" zjišťovala klidně Cora.

Vzal její ruce do dlaní. „To znamená, že jsme přistáli někde v Galaxii -jenom ne v blízkosti soustavy Vega."

„Můžeme se přece vrátit," řekla Cora.

Pincer zavrtěl hlavou. „To nebude možné. Když se nám nepodaří zjistit naše současné stanoviště, není pro nás návratu. Každá další transice by byla skokem do neznáma a mohla by nás ještě více vzdálit od Země."

Ve skutečnosti byla jejich situace ještě mnohem bezvýchodnější. Pincer vůbec netušil, kam je spontánní transice zanesla.

„Co... co budeme dělat?" zeptala se Cora. „Přece tady nebudeme jenom tak sedět a čekat, až..."

Pincer velice dobře věděl, co má na mysli. Probudila se v něm jeho mužská hrdst.

„Přinesl jsem hvězdné katalogy, Coro. Pokusím se zaměřit nejbližší hvězdu. Možná je zaznamenaná a budeme se moci podle ní zorientovat.“

John Edgar Pincer pracoval tři hodiny. Zaměřoval, měřil a vypočítával. Porovnával zjištěné údaje s těmi v katalogu. Nejbližší hvězda byla od nich vzdálena dva světelné roky. V hvězdném katalogu byl tento bílý trpaslík zaznamenan pod jménem Alaze. Pincer si přečetl, že kolem Alaze krouží tři planety. Číslo 2 bylo kyslíkovým světem a bylo obydlené.

Tento svět se jmenoval Alazeho planeta. Pro Pincera nebylo jeho jméno nijak důležité. Mnohem důležitější se zdála věta, která byla napsána pod názvem planety.

Platí za jednu ze základních bází Skokanů.

Pincer zavřel katalog a podíval se na manželku.

„Zjistil jsi, kde jsme?“

„Ano,“ řekl Pincer tiše. „Přistáli jsme přímo ve vosím hnízdě.“

Pincer věděl o zákeřných přepadeních galaktických obchodníků, takzvaných Skokanů. Věděl, že nemilosrdně útočí na každíčkou loď Pozemšťanů, která se odváží do jejich oblasti. Skokani se nebudou ptát, proč sem jeho Člun přilétl. Rovnou začnou střílet.

„Musíme odsud zmizet, Coro,“ řekl Pincer.

Jak nejrychleji mohl, pustil se do nového naprogramovávání palubního počítače. Manželka přitom mlčky přihlížela.

Ale jeho spěch byl mámy. Vosy už mezitím vylétly z hnízda!

^ ^ ^

První šoková vlna zasáhla ERROR velice silně. Malý člun dostal plný zásah a těžko to s ním otřásl. Pincera to vyhodilo z křesla a odmrštilo napříč velínem. Zaslechl Corino zdě-

/

šené zvolání. Pincer dopadl na břicho, hned se zvedl na všechny čtyři a spěchal k pilotnímu křeslu. Podařilo se mu zapnout monitory. S námahou se vytáhl zpět do křesla. Zapnul absorbní štíty. Přímou před ním plula cizí loď. Roztřesenými rukama na ni Pincer namířil kamery a to co uviděl, způsobilo, že mu v žilách tuhla krev.

Viděl mohutnou doutníkovitou loď. Slabě se pousmál. Jak by mohl tohoto obra ohrozit? Pochopil, že jeho vlastní obranné prostředky jsou směšné. Přesto však absorbní štíty zachytily druhý výstřel protivníka. Pincer seděl bezradně v křesle a neodvažoval se otočit na Coru.

„Zapněte si váš videofon, vy pitomče," ozvalo se z reproduktoru. Pincer zděšeně zíral na vysílačku. Pravděpodobně se na lodi Skokanů rozhodli promluvit s ním dřív, než ho zničí.

„Co nám chtějí udělat?" bojácně se zeptala Cora.

Pincer měl v hrdle sucho jako na poušti. Zapnul videofon. Věděl, že ho nyní na palubě Skokanů vidí. I monitor videofonu na ERRORU se pomalu rozsvěcoval. Pak se na něm objevila hrubá, široká tvář s impozantním voussem. Pincer se zachvěl.

Patriarcha Skokanů se na něj se zájmem zahleděl. „Kde je Shaugnessy?" zeptal se dunivým hlasem-Pincer se pokusil o slabý úsměv, nicméně nic zvláštního se mu nepodařilo.

„Copak jste nebyl informován, že máte odvíjet zakódovanou identifikaci, když sem dorazíte?" rozčileně se ho zeptal Skokan. „Pokud jste převzal Shaugnessyho práci, pak ji vykonávejte podle všech předpisů. Co má tohle všechno znamenat?"

Pincer pochopil. Musel hrát nějakou hru.

„Je mi líto," řekl opatrně. „Shaugnessy onemocněl. Poslali mě. Byl jsem trochu rozrušen a zapomněl jsem na to kódové vysílání."

Skokan si ho pohrdavě prohlížel. „Máte s sebou aspoň zboží?“ „Ano,“ statečně zalhal Pincer. „Nachází se tady na palubě.“

- Co však mohl Skokan myslet zbožím? Nemělo význam o tom nyní přemýšlet. Mezitím patriarcha objevil Coru, která se postavila vedle Pincera a položila mu ruku na rameno.

„Kdo je ta žena?“ vyhrkl.

Pincer se ještě více ponořil do křesla. „Nová spolupracovnice,“ vysvětloval. „Má být zapracována.“ Modlil se přitom, aby neřekl nic špatně. „Ženský,“ pohrdavě zvolal Skokan. „Nadělalí jenom samý problémy.“

„To už nechtě na nás,“ odsekla Cora.

Skokan zbystřil. Čerina drzost se mu docela zalíbila. Obrátil se na Pincera.

- „Jak se jmenujete?“

- „John Edgar Pincer,“ řekl mladík chladně. „A Jak se jmenujete vy?“

"- „Valmonze,“ odpověděl Skokan. Pincer mlčel. Přemýšlel. Musel co nejdříve přijít na to, s kým si ho Valmonze vlastně plete. Při sebemenší chybě by on i jeho Člun skončili jako rozptylující se mračno mezihvězdných plynů. " „Dost řečí,“ řekl Valmonze. „Nyní si vás převezmeme.“

„V pořádku,“ souhlasil Pincer, aniž by tušil, co tím převzetím patriarcha rozumí.

Valmonze vypadal, jako by chtěl vyskočit z monitoru. „Co je tady v pořádku?“ vykřikl rozčileně. „Konečné už vypněte ten směšný absorbční štít, ať vás můžeme tažným paprskem stáhnout na palubu lodi.“ \ Zatímco monitor zhasínal, Pincer provedl rozkaz. Neměl možnost odporovat.

^ A ^ •

Jemné zašknutí oznamovalo, že vesmírný Člun je už v klidu. Pincer si otřel pot z čela. Předpokládal, že se nyní s ER-ROREM nacházejí v jednom z nákladních prostorů lodi Skokanů VAL 1.

„Bude nejlepší, když otevřu výstup z Člunu," řekl Pincer, udělal to a pak vystoupil následován Corou. ERROR stál v rozlehlém, rozzářeném prostoru, do kterého by se pohodlně vešly další tři podobné čluny. Všude kolem bylo naskládané zboží. V hangáru postávalo ještě několik dalších Skokanů, ale Pincer a jeho ženy si vůbec nevšimli. Pincer už slyšel o jejich přísné disciplíně. Patřil jenom patriarchovi- Bez jeho rozkazu se nikdo z jeho rodu k Pincerovi nepřiblíží.

Vtom se objevil patriarcha Valmonze. Za ním přicházelo několik mladších Skokanů, pravděpodobně jeho synů> Valmonzeho postava vypadala démonicky.

Pincer se zastavil. Svěsil ruce a čekal.

Patriarcha zastavil přímo před ním. Položil mladíkovi ruku na rameno. Bylo to hezké gesto, ale Pincer měl pocit, že mu zlomil páter.

„Vítejte na palubě VAL 1.," řekl Valmonze a v očích se mu rozzářily lstivé jiskřičky. „Ať nám obchody vyjdou. Pozemšťane." ;

„Ať nám vyjdou," odvětil Pincer.

Valmonze vzal Pincerovu ruku, zmáčkl ji a šklebil se přitom jako ďábel.

„Ukažte mi náklad," požadoval po Pincerovi. Vtom se vmísila Cora.

„Proč? Všechno je v pořádku, můžeme vykládat."

Valmonze na ni nechápavě pohlédl.

„Copak vám Aplied neříkal, že všechno dopravíme na Alazeho planetu? Tam převezmete nový náklad a cestou zpátky k Zemí ho odevzdáte patriarchovi Zomakemu."

Pincer mávl rukou. „Samozřejmě, že to víme," řekl. „Aplied.

nám všechno vysvětlil. Moje průvodkyně si jen myslí, že kontrolou zboží ztratíme zbytečně Čas. Je v pořádku, na to se můžete spolehnout."

Valmonze pozvedl ruce,. Podrbal se ve vousích.

„Nikdo nepochybuje o korektnosti vašeho nákladu, milostivá paní," řekl s úsměvem. „Aplied nás ještě nikdy neoklamal. Bylo by to taky nesmyslné, ale oči každého obchodníka se potěší pohledem na věci, se kterými dělá obchody."

Valmonze vykročil k vesmírnému Člunu, následován dvěma svými syny. „Ukažte mi vzorek," přikázal patriarcha pln očekávání.

Pincer automaticky vykročil k místu, kde měl uložena semena superjemného Giganta. V duchu se cítil úplně prázdný a vypálený. Když patriarchovi předával jednu bedýnku, měl pocit, že sám sobě vyslovuje rozsudek smrti. Ale co jiného měl

dělat? Otevřel víko a v tu chvíli si připadal jako muž, který si sám lehá pod gilotinu a spouští sám sobě smrtící nůž.

Patriarcha se sklonil a nabral do hrsti semena superjemného Giganta.

„Je to cennější než zlato," zvolal. „Znamená to obchod i politickou moc v jednom."

Přeskočilo mu, pomyslel si Pincer. Semeno špenátu ho připravilo o rozum.

„Tady!" zvolal Valmonze ke svým synům. „Podívejte se!"

Synové zvesela přikyvovali.

„Velkolepé!" duněl Skokanův hlas. „Aplied je spolehlivý. Co myslíte, mladíku, co všechno můžeme s tímto semenem máku provádět?"

Mák! To bylo ono! Nyní Pincer věděl, že Valmonze považuje semena Špenátu za mák.

„Opium," řekl Valmonze. „Můžeme z toho vyrábět opium a další drogy. Věřte mi, Pincere, tento mák představuje moc,

silnější než je flotila vesmírných lodí. Můžeme na tom vydělat, dokonce výborně vydělat. Ale co je ještě důležitější: politicky znemožníme Perryho Rhodana a to jeho směšné impérium. Lidé mu už předhazují, že není schopen zastavit obchod s drogami."

Pincer byl zhnusen. Sklopil zrak. Takže se dílem náhody dostal mezi zločince. Ale na druhou stranu měl také možnost odhalit je a předat Rhodanovi závažnou informaci.

Aplied, vzpomínal si. To muselo být důležité jméno; Takže musí tohoto muže demaskovat.

„Applied si dělá starosti, Valmonze," řekl. „Považuje obchod za nejistý. Obává se, aby Rhodan nenasadil své mutanty." . „Mutanty?" zopakoval Valmonze. „Zatím jsem neviděl jednoho jediného. Vincent Applied má strach? Kdo by si to pomyslel? O co mu jde? Sedí si nerušené na zadku v Kapském městě a vydělává peníze."

Vincent Applied, Kapské město. Pincer měl co dělat, aby skryl překvapení. Applied byl jedním z nejuznávanějších far-/ máru v jižní Africe. Takže je hlavou organizace pašeráků. Pro Pincera to bylo nepochopitelné. ;

Nyní už ale začal přemýšlet, jak dát Rhodanovi co nejrychleji zprávu. -

Valmonze jeho myšlenkové pochody přerušil. „Až přistaneme na Alazeho planetě, mák bude okamžitě předán dál. Naši zákazníci na něj už čekají. Slyšel jste někdy o drogově závislých lidech, kteří náleží k mimozemským bytostem, Pozemšťane? Není to hezký pohled. Reagují na drogy! mnohem silněji než lidé."

Pincer se sklonil a vzal balíček se semenem Špenátu do ruky, aby jej vrátil na staré místo. Valmonze ho s úsměvem sledoval.

„Brzy přejdeme do krátké transice," oznamoval patriarcha. „Když si to budete přát, dám vám na palubě VAL l k dispo-

zici dvě kajuty. Pochopitelně však také můžete zůstat na své lodi." „Zůstaneme tady," rozhodl Pincer. „Už to nebude dlouho trvat, dospějeme k cíli a pak už-bude jedno, kde jsme."

„Pochopitelně," řekl Valmonze a opustil i se syny palubu ERRORU.

„Jsou pryč," hlesl Pincer. „Neřekl bych, že to vůbec přežijeme."

„Bylo to Štěstí," řekla Cora. „Už by se nemuselo opakovat."

„Musíme se pokusit spojit s Terranií nebo s nějakou lodí Pozemšťanů," vysvětloval Pincer manželce. „Rhodan se musí dozvědět, kdo ze Země pašuje drogy."

Cora ukázala na vysílačky ERRORU.

„Ne," řekl Pincer. „Valmonze by vysílání okamžitě zachytil, má dobré přístroje. A hlavně silnější. Jen o minutu později by tady znovu byl, se zbraní v ruce a s nepříjemnejma otázkama. Musíme si být jisti, že odvysíláme srozumitelnou zprávu, kterou nezachytí."

V té chvíli zabzučel videofon. Pincer jej zapnul. Valmontova vousatá tvář se objevila na obrazovce. Zkoumavě pohlédla na Pincera a pak Skokan řekl: „Připravte se na transici, nebude to zlé. Vzdálenost je jenom krátká."

„Díky," suše odvětil Pincer.

^ _*^

Bez problémů přistáli na jednom z mnoha kosmodromů Alazeho planety.

„Vaší malou loď vyneseme ven a okamžitě vyložíme mák," oznamoval Valmonze. „Už sami dlouho čekáme, že ho začneme pěstovat."

Vystoupili z lodi a sledovali vynášení ERRORU pomocí antigravu. Vstup do člunu byl pořád otevřený. Sotva Člun do-

sedl na pevnou zem, přijely nákladní vozy. Skokani začínali nakládat Giganta.

„Mám na palubě ještě nějaké soukromé věci, které bych si rád vynesl," řekl Pincer. „Odskočím si tam."

Valmonze jen přikývl. Pincer zamrkal na Coru a vykročil. Když dorazil k ERRORU, Skokani s prací už skončili. Srdce se mu rozbušilo. Nyní se totiž nabízela šance odvysílat zprávu: Přidal do kroku. Vklouzl na palubu lodi a za chvíli stál před telekomem. Rychle jej nastavil. V přístroji to zabzučelo a Pincer se sklonil nad mikrofon. Jenže se už nedostal k tomu, aby něco řekl.

„S Čím si to tam hrajete?" zaduněl Valmonzeho hlas za jeho zády.

Pincer se vylekal a ohlédl se. Valmonze stál přímo za ním a tvářil se velmi nepříjemně. „Zapomněl jsem vypnout vysílačku," vykoktal Pincer. „Pěkně jste mě vyděsil." Usmál se na Valmonzeho a vypnul telekom. „Kromě toho jsem si chtěl vzít cigarety."

Sáhl po balíčku cigaret.

„Na vysílačky zapomeňte. Neustále tuto oblast střežíme. Copak chcete zbytečně vyhlásit poplach mezi našimi lidmi?"

„Pochopitelně, že ne," ujistoval ho Pincer. „Vždyť se snad nic nestalo?"

„Je na čase odejít k hlavní budově," přikázal Valmonze. „Jsem zvědav, co na to semeno řeknou mí přátelé."

Pincer přešlápl z nohy na nohu.

„Co je?" zeptal se Valmonze.

„No, víte, už jsme byli tolikrát na poradách o drogách a jejich analýzách, že bychom si raději prohlédli zdejší okolí a podívali se, jak to tady vypadá."

Skokan zavrtěl hlavou.

„Rád bych věděl, podle čeho Aplied vybírá své lidi," zavrčel. „Pro mě za mě, klidně se tu trochu porozhlédněte. Zají-

mává je vesnice domorodců. Nejbližší z nich najdete támhle hned za kosmodromem. Domorodci mluví lámaným interkosmem. Třeba se vám podaří sundat některé z nich ze stromů."

^ A ^

Kosmodrom Alazeho planety odpovídal velikosti lodí Skokanů. Byl umístěn v rozlehlém údolí a měl délku asi tří kilometrů. Pro galaktické obchodníky bylo zřízení obchodní základny otázkou rentability. Jenom mimořádně vhodné planety byly vybaveny tak náročným zařízením, jako u tohoto kosmodromu. Skokani sledovali každou svou akci z hospodářského a obchodního hlediska. Protože vedli prakticky kočovný život na palubách svých lodí, museli mít ve vesmíru přece jenom nějaká ta místa, kde mohli po určitém Časovém intervalu přistát a opravovat lodi či vyřizovat jiné důležité záležitosti. Bohatství každého skokanského rodu bylo závislé na schopnostech patriarchy. Nicméně během posledních desetiletí našli Skokani silnou konkurenci v Pozemšťanech. Zarputile bojovali proti pozemským obchodníkům a snažili se za každou cenu udržet monopolní sféru obchodu. John Edgar Pincer přemýšlel o těchto zvláštních bytostech, když kráčel přes kosmodrom.

, „Oni brzy zjistí, co jsme skutečně převáželi na palubě ERRORU, Johnny," řekla Cora. „Přijdou si pro nás." Pincer sklouzl pohledem na zalesněné kopce nad údolím. ' „Budeme muset utéct," řekl. „Je to naše jediná možnost jak přežít. Možná, že jsou na této planetě ještě další stanice Skokanů. Jakmile uplyne nějaký Čas, přestanou se o nás tak silně zajímat a my získáme šanci odvyšlat nějakou zprávu." Cora se ohlédla. Skokani nevypadali, že by se dali přelstít právě Johnnym. „Utéct," zopakovala. „Tak se rozhlídni, Johnny. Jsme tu cizí

a vůbec nevíme, kam se obrátit. Než najdeme pořádný úkryt, dostanou nás."

Pincer ji dál táhl za sebou. Nikdo je nepronásledoval. Asi sto metrů před nimi stály první stromy. Jejich mohutné kmeny měly temně hnědou barvu. Listoví bylo tak husté, že vypadalo jako kompaktní masa. Pincer doufal, že tam přece jenom na nějaký úkryt narazí.

Dál už šli mlčky.

„A co když tady v noci bude hrozná zima?" zeptala se Cora, sotva vstoupili do lesa.

Noc! Pincera zamrazilo. Na to zatím nepomyslel. Netušil jak dlouho trvá na tomto světě noc.

„Neboj se," uklidňoval ženu.

Sklonil se, aby odhrnul pár větvíček, ale ve stejný okamžik Cora za ním vyděšeně vykřikla.

Pincer se ohlédl. Cora visela v jakési oprátce, která se snesla z neprůhledné koruny stromu. Pincer se k ní rozběhl, ale její tělo bylo rychle vytahováno kamsi nahoru. Pozemšťan zoufale sevřel její nohy, ale neviditelné síly byly silnější.

Přímo před Pincerovými vyděšenými očima zmizela Cora ve větvích-

„Coro!" vykřikl.

„Uteč, Johnny," ozvala se mu ještě.

Ale Pincer nepomýšlel na útek. Rozzlobeně se rozběhl k tomu stromu. Ovšem pak i on ztratil půdu pod nohama, obrátil se, a další smyčka zpečetila jeho osud. Zoufale proti ní bojoval, ale neviditelné síly ho pomalu vytahovaly do výšky.

^ ^ ^

Amat-Palong byl Aras, galaktický lékař. Byl vysoký a velký hromotluk. Na hlavě neměl jediný vlas. Amat-Palong vylil ze zkumavky šedivou substanci do trych-

týře. Odtud se prášek sypal do jakési krabičky. Zbytek prášku odsypal na průhlednou destičku. Tu pak posunul pod mikroskop. Mlčky se díval okulárem.

Pak zvedl hlavu a zavrtěl jí. Odešel k psacímu stolu a zapnul videofon.

„Vaknonze je nablízku?“ zeptal se. Jeho hlas zněl lhostejně, o to nelidštěji to však znělo.

„Je v jídelně,“ ozvalo se z reproduktoru. „Synové jsou s ním.“ „Potřebuju jenom patriarchu,“ vysvětloval Amat-Palong. „Prosím, pošlete ho za mnou do laboratoře.“

Za deset minut byl Valmonze skutečně u něj, nicméně vypadal velmi rozzlobeně, protože nedojedl oběd.

„Takže,“ zabručel patriarcha. „Co považujete za tak důležité, abyste mě vyrušoval?“

Amat-Palong založil ruce na prsou,

„Odložte tu láhev, kterou Jste si přinesl. Budete potřebovat jasný rozum, až budete vydávat následující rozkazy.“

Valmonze vytřeštil oči. „Co si to dovoluujete? Mluvíte s patriarchou!“

Amat-Palong přikývl.

„Já vím,“ řekl. „Je jenom otázkou, jak dlouho tím patriarchou ještě budete.“

Valmonze ustoupil o krok. Praštil lahev o stůl.

„Mluvte, mluvte rychle, než vám zlomím vaz,“ zařval na Arase.

Amat-Palong se ušklíbl. Pak se obrátil a popadl několik plastických sáčků, naplněných bílým práškem. Podržel je Valmonzemu před obličejem.

„Co je to, patriarcho?“

„Heroin,“ vyhrkl Valmonze.

Amat-Palong si vzal několik dalších sáčků s tmavohnědým obsahem.

„Opium," vysvětloval. „Získané ze Šťávy nezralých makovic, Valmonze. Obsahuje asi patnáct procent morfinu a stopové prvky jiných alkaloidů. Zatím jsme ze Země vždy získávali hotovou drogu."

„No a co, přece víte, že jsme se s Apliedem dohodli, že nám tentokrát pošle semena máku? Semena dorazila, o co vám tedy jde?"

„Semena máku," posměšně odvětil Amat-Palong. „Možná jste skutečně dobrý obchodník, ale těmhle věcem nerozumíte."

„Co tím chcete říct?"

Amat-Palong ukázal na šedivý prášek.

„Tady, patriarcho! Tohle jsou ta vaše údajná semena máku. Buďte rád, že jste Je neprodal."

„Co s tím není v pořádku?"

„Semena jsou v pořádku," odpověděl Amat-Palong. „ovšem kdybyste je vysel, vyrostla by vám ze země leda tak zelenina."

Patriarcha vytrhl Arasovi krabičku z rukou. Sklonil hlavu a zíral na rozemletý prach. „Takže vy tvrdíte, že to nejsou semena máku?" „Jenom tak vypadají," souhlasil Aras. „Ve skutečnosti však nemají s mákem vůbec nic společného." Valmonze se napřímil a zahrozil pěstí ke stropu, „Aplied mě oklamal, ten mizera." Patriarcha si odplivl. „Určitě si myslel, že ta semena klidně prodám, aniž bych si je nejdřív nechal analyzovat."

Aras zavrtěl hlavou. „Neumím si představit, že by Aplied pracoval s tak hloupými triky. Spíš byste se měl zajímat o jeho pravou ruku, o toho Shaugnessyho. Možná si myslí, že se mu podaří oklamat Aplieda i vás zároveň,"

„Shaugnessy?" vytřeštil oči Valmonze. „Ten přece nepřítel. Aplied poslal jiného muže. Jmenuje se Pincer."

Je to snad rozdíl? Jestli se ten podvodník jmenuje tak nebo tak..."

Valmonze se usmál.

„Měl byste Pincera vidět. Je to ten největší hlupák, kterého jsme tu měli." Pak se ale zarazil, poklepal Arasovi na rameno a dodal: „Já ho sem dám přivést, a pak zjistíme, jestli nás obelhal."

Amat-Palong se usmál. „Nic není lehčího. Připravím injekci, pod jejímž vlivem řekne úplně všechno."

^ ^ ^ •

Listí a větve ho šimraly a škrábaly po tváři. Najednou měl pod nohama zase pevně. Smyčky se uvolnily. Pincer se rozhlížel. Stál na jakési plošině mezi větvemi, vytvořené z hrubě otesaných prken. Cora stála metr vedle něj a právě se vysvobožovala z lan. Ta lana vedla dál do výšky. Pincer se zaklonil a podíval se tím směrem. Přímo nad nimi byla mezi větvemi postavena chatrč. Před jejím vchodem seděly Čtyři zvláštní bytosti. Svou velikostí se podobaly normálním lidem, to však bylo všechno, co měly s lidmi společného. Měly ptačí hlavy, velké černé inteligentní oči. Široký krátký zobák. Mezi jejich tenkými pažemi Pincer objevil složené létací blány. Uměl si představit, že se s tím dá létat. Těla ptačích bytostí byla porostlá perím,

Nyní už Pincer věděl, co měl Valmonze na mysli, když mu říkal, že je bude muset sundat ze stromů.

„Domorodci," oznamoval Coře, aby ji uklidnil. „Určitě nejsou zlí, jinak by nás Skokan varoval."

Jeden z ptáků se snesl k nim na plošinu.

„My dělat velká legrace," oznamoval Pincerovi lámaným interkosmem. „Vytáhnout bezkřídlé ze země."

Když mluvil, zobák mu klapal. Hlas měl krákoravý a ostrý.

„Spusťte nás zpátky dolů," požadoval Pincer. „Máme naspěch/"
Ptačí bytost na něj lstivě pohlížela. Ukázala na .karton cigaret, který vyčuhoval z Pincerovy kapsy.

„Ty dát dárek pro Schnitz?" zeptal se zvědavě.

Pincer k němu vykročil. Plošina se okamžitě zachvěla. Schnitzovi to patrně vůbec nevadilo, zato Pincer zbledl. Cora se raději chytila nejbližší větve.

„Dárek?" zopakoval Schnitz netrpělivě.

Pincer neměl zrovna náladu na rozdávání dárků. Zatímco tu ztráceli čas, Skokani je už možná začali doopravdy pronásledovat.

„Bohužel, kamaráde, nemáme dárky. Musíme jít dál." „Dej mu krabičku," řekla Cora. „Snad bude potom přátelštější."

Pincer manželku poslechl. „Bezkrídly dělat dobrý dárek," zakrákoral Schnitz. „Mít také přání?" •

„Ano," s námahou ze sebe vymáchl Pincer. „Utíkáme před Skokany. Je pro nás důležité, abychom našli nějaký úkryt a rychle odsud zmizeli. Můžeš nám pomoci?"

„My pomoci," ochotně vysvětloval domorodec. „Schnitz poslat přítele ke kosmodrom. Pozorovat Skokani. Mezitím Schnitz postavit přenosná křesla." ;

Sotva Schnitz domluvil, obrátil se ke svým druhům a *così* jim vysvětloval ve své řeči.

„Co tím myslíš?" zeptala se Cora anglicky. „To nás chtějí vléct lesem?" ;

Pincer tušil, že Schnitz má v úmyslu zcela něco jiného. A tak poněkud znejistěl.

„Když už nejsi schopen udělat nic sám pro sebe, pak si vzpomeň na mé," naléhala jeho žena. „Nebo si připomeň svůj plán, že chceš informovat Perryho Rhodana. Copak si myslíš, že to dokážeme, když tady budeme dřepět?"

Pincer pokrčil rameny, ale obrátil se ke Schnitzovi. „Co s námi chcete udělat?“ zeptal se. „Odletět s bezkřídlými,“ vysvětloval lakonicky Schnitz.

„Udělat dlouhý let do dobrý úkryt.“ Pincer přikývl a otočil se k manželce. „Jak se ti tenhle plán

líbí?“ „Domorodci to tu znají,“ přiznala Cora. „Dobře vědí, kam se obrátit. Jít pěšky tímhle lesem by bylo určitě nebezpečněj-

! ší.“

„Tak dobrá,“ řekl Pincer. „Schnitzi, dělej, co umis.“ ^ A. ^

Protože vyslanec Morgů měl ocas, který byl silnější než lidská paže, nedalo se předpokládat, že by se mohl posadit do křesla. Měl zkonstruovanou speciální opěrku, která se přizpůsobovala zvláštnostem těla Morgů a mohla nabídnout alespoň určité pohodlí.

V tuto chvíli však Stanour, vyslanec Morgů, nemínil nikam sedat. Rozrušeně se přibližoval k Perrymu Rhodanovi. Jeho oči na stopkách namodrale zářily. Měl šest takových očí, rovnoměrné rozmístěných po celé oválné lebce. Obvykle byli Morgové mírumilovní lidé a do kosmických bojů se příliš

nepletli. „Nacházíme stále více drogově závislých, Administrátore,“ vyštěkl ve své zvláštní řeči. „Postonar, malé město na západě země Troatara, je obýváno pouze Tolly. Droga znamená velké nebezpečí pro celou naši civilizaci.“

Eduard Deegan, obchodní zmocněnec Země na Morgů, překládal přítomným mimozemšťanova slova. Kromě Rhodana, Deegana a Morga tam byli ještě Allan D. Mercant, Šéf Sluneční rozvědky, a Reginald Bull. Rhodan zcela záměrně nikoho dalšího nepozval.

„Morg není jedinou planetou, ze které dostáváme podobné zprávy," řekl Rhodan. Bylo na něm vidět, že je unaven. Testy s lineárním pohonem kosmických lodí a problémy s drogovou závislostí příslušníků nejrůznějších civilizací mu dávaly zabrat.

„Obchod s drogami nabývá nebývalých rozměrů," pokračoval Rhodan. „Dodavatelé se patrně nacházejí na Zemi. Galaktičtí obchodníci fungují jako dealeri."

„Skokani však tvrdí, že Pozemšťané nesou vinu na prodeji drog docela sami," zvolal Morg., „Nezapomínejte, Administrátore, že se všude objevuje pozemské opium. Skokani tvrdí, že je záměrem pozemských politiků ovládnout Galaxii pomocí tohoto jedu a rozšíření Sluneční říše."

Bully nevydržel a vyskočil. „Jsou to ďáblové! Systematicky nás chtějí znemožnit. Kdybych jen věděl, kdo s nimi spolupracuje na naší straně. Osobně bych je odvezl na Pluto."

„Mí agenti pracují ve dne v noci," hlásil se Mercant. „Vyslechli jsme všechny podezřelé. Musí se jednat o zcela novou skupinu. Vůdce této skupiny pracuje pravděpodobně pod maskou vzorného občana někde mezi námi. Jak ho máme najít?"

„Neumíte si představit, jak náš národ vlivem toho vašeho opia trpí," pokračoval Morg. „Drogově závislý Pozemšťan nevypadá zdaleka tak špatně jako naši lidé."

Rhodan pozvedl ruku. „Uděláme všechno, co je v našich silách, abychom zločince našli. Jsme připraveni poslat k vám lékaře, kteří by alespoň zmírnili to největší utrpení. Víc momentálně udělat nemůžeme."

„Dosud jsme s Pozemšťany velice poctivě obchodovali," připomínal hořce Stanour. „Tento Čas nyní minul. Už nemáme zájem o nákladní lodě Pozemšťanů na Morgu. Prosím, stáhněte své lidi během co nejkratší lhůty zpět. Už teď vás mohu ujistit, že Quatrox Zuat, císař Saastalu, nás bude následovat. Jsem zde totiž i jako vyslanec Jeho Veličenstva. Ko-

neckonců je Saastal naším přítelem na sblížené planetě a my jsme jeho spojenci." Rhodan přemýšlel. Potom kývl.

„Dobrá, přáteli. Ale pamatujte si, že jednoho dne budou nákladní lodě Pozemšťanů na Morgu a Saastalu zase vítány. To přísahám; jako že se Perry Rhodan jmenuji." Vyslanec se uklonil a odešel.

„Tohle je jenom začátek," klidně poznamenal Rhodan. „Příklad Morgu a Saastalu budou následovat i další planety. To je cílem Skokanů. Pokud by se jim podařilo hospodářsky nás izolovat, neudržíme naši říši. Ani lineární pohony, ani mutanti nám pak nepomohou."

Bully zavrtěl hlavou. „Já tomu moc nerozumím." Rhodan se pousmál. „Na Zemi patrně existuje skupina lidí, kteří chtějí svrhnout dnešní vládu," vysvětloval Rhodan. „Pokoušejí se o to všemi prostředky. Drogy jsou jedním z velice silných mocenských prostředků."

„Asi máš pravdu," přiznal Bully. „Myslím, že bysme se měli ještě intenzivněji zabývat organizací pašeráků."

„To taky uděláme," odvětil Rhodan. „Za čtyři hodiny svolám na toto téma konferenci. Rozdělíme si úkoly- Budou spolupracovat i naši mutanti." ;

Konference byla zahájena v 18.00.

Toho dne vyšlo ve večerním tisku interview s Archibaldem Pincerem, presidentem International Fruit Company. Pincer po Sluneční flotile požadoval, aby okamžitě začala pátrat po jeho synovi, Johnu Edgarovi, který odletěl na svatební cestu k Veze a patrně zabloudil. Čtenáři se usmívali, když Četli tyto řádky, ovšem propukli v hurónský smích ve chvíli, kdy spatřili obrázek pohřešovaného muže. Byl na něm mladík se zasněným pohledem a odstávajícíma ušima. John Edgar Pincer.

Tři Skokani se zastavili a nerozhodně se rozhlíželi. Pincer je sledoval a zadržoval dech. Plošina se s ním maličko rozhoupala. Mírně št'ouchl do Schnitze a kývl dolů ke Skokanům. Domorodec zamrkal a ukázal na sedačku.

„Bezkrídlí se schovat v chatrči," vysvětloval Pincerovi. „Schnitz udělat velký trik."

Vypadalo to, že se dobře baví.

Pincer se pootočil k manželce- „Musíme se schovat. Schnitz chce Skokany odlákat. Bezesporu tu pátrají po nás. Vylezeš po tom laně nahoru sama?"

Cora přikývla. Zato pro Pincera to bylo něco! V životě se nevyšplhal takhle vysoko. Zdálo se to lehké, protože Cora byla nahoře hned. Pincer natáhl ruce a sevřel provaz. Začal šplhat. Provaz se rozhoupal a poodnesl Pincera kousek stranou od plošiny. Neodvažoval se podívat dolů.

„Bezkrídly nedokázat," poznal Schnitz Pincerovu neschopnost. „Schnitz muset pomoci."

Pincer se zatvářil zahanbeně, nicméně nezbývalo mu, než si skutečně nechat pomoci od ptačí bytosti. Schnitz ho chytil za límec a vzlétl s ním vzhůru. Zastavil se až u chatrče. Tam ho odložil.

Pincer se neodvažoval podívat Coře do očí.

„Klidně pojď dál," usmála se jeho žena. „Naše nové obydlí není zrovna palác, ale zdá se velmi bezpečné. Ovšem než sem' vstoupíš, raději si podrž nos."

Pincer vstoupil. Stěny chatrče byly slepeny z větví, trávy, listů a mechu. Nejrůznějšími Škvírkami dovnitř pronikalo denní světlo.

„Být klid," řekl Schnitz. „Schnitz mluvit jenom se Skokany."

Pak aniž by se otočil, padal dolů. Pincer málem vykřikl, jak

se lekl. Jenže ptačí bytost vyrovnala pád a roztáhla létací blány. „Ahoj!“ zaječel pak Schnitz z plošiny dolů. „Vy dárek pro nás?“

„Ne, ty drzej péráku!“ odvětil mu hlubokým hlasem jeden z obchodníků. „Žádný dárky pro tu tvoji vyděračskou bandu nemáme.“

„Tak rychle zmizet,“ chladnokrevně požadoval Schnitz, „Jestli je jeho úspěch stejně snadný jako jeho drzost, můžeme mu důvěřovat. Ten nás zachrání,“ zašeptala Cora manželovi.

„Dobře mě poslouchej, ptáku!“ pohrozil Skokan. „Hledáme muže a ženu. Jsou Štíhlejší než my a nemají vousy. Jejich oblečení vypadá cizokrajně.“

„Dobří přátelé Schnitze,“ vysvětloval domorodec. „Udělat velký dárek. Doufejme přijít brzy zas.“

„Kterým směrem odešli?“

„Do lesa. Táhle.“

Pincer neviděl, kam Schnitz Skokanům ukazuje.

„Už mnoho času pryč.“

Skokani ho poslechli a odešli v udaném směru. Brzy zmizeli z dohledu. Díky Schnitzovi.

Jejich zachránce ještě chvíli počkal, a pak vzlétl zpět k chatrči.

„Nyní letět pryč,“ navrhoval Schnitz Pincerovi. „Lupatz, Kankatz a Tonúntz připraveni.“

Vstoupil do chatrče a uvolnil zadní stěnu tak, že do ní jednoduše strčil a vyklopil ven. Pincer překvapeně zíral, jakou to mají domorodci vlastně vstupní komoru do koruny stromů. Objevil se Kankatz se sedačkami. „No, to vypadá moc pěkně,“ povzdechl si Pincer. Vtom zaslechli charakteristický zvuk kosmické lodi. Zvedli hlavu a spatřili přistávající loď pozemské konstrukce. Pincer

ani na vteřinu nezaváhal. Že je to muž, na kterého Valmonze už delší dobu čekal.

Shaugnessy!

To neznamenal nic jiného než rozsudek smrti pro Johna Edgara Pincera a jeho mladou ženu.^k

-> ^ ^

Toraman byl nejstarším Valmonzeho synem. Už mnohokrát svého otce rozčilil a viděl ho nazlobeného, ovšem dnes to překonávalo všechny dosavadní zkušenosti.

„Shaugnessy!“ zuřil Valmonze před monitorem. „Požaduji okamžité vysvětlení.“

„To byste mě pobavil,“ odsekl pašerák. „To vy byste mi měl vysvětlit, co se tu vlastně děje. Nečekali jste na mě na domluveném místě, abych mohl vplout na palubu VAL 1. A když se konečně spojíme prostřednictvím vysílaček, vyprávíte mi šílené příběhy o semenech máku, která žádnými semeny nejsou. Já vám nerozumím. Požaduji vysvětlení.“

Valmonze pochopil, že takhle se nikam nedostane. Buď byl Shaugnessy dobrý herec, anebo skutečně nevěděl, o Čem patriarcha mluví.

„Přestaňte,“ přikázal šéf rodu. „Pak si popovídáme.“

„To už zní lépe,“ odpověděl muž na monitoru. „Jenom doufám, že brzy budete mít lepší náladu.“

Valmonze nepřívětivě zavrčel a vypnul přístroj. V tu chvíli do místností vstoupili tři Skokani, kteří byli vysláni do lesa, aby pátrali po uprchlících. Okamžitě podávali hlášení: „Už jsme je nechytili, patriarcho!“ řekl jeden z nich. „Měli příliš velký náskok. Je jasné, že nám utekli.“

„Ale já je najdu!“ zařval Valmonze. „I kdybych měl pročesat celou planetu!“

Jeden z trojice sklonil hlavu a vysvětloval: „Narazili jsme

na domorodce, patriarcho. Řekli nám, že uprchlíci jsou na cestě k velké haldě. Když dostaneme kluzák, mohli bychom tam dorazit ještě před nimi."

„Tak na co ještě čekáte?" vztekle zvolal patriarcha. „Dávám vám jako pilota Razmona. Okamžitě leťte k velké haldě."

„To jste skutečně tak hloupý a dětinský?" zeptal se v tu chvíli kdosi v pozadí. Všichni strnuli. Odporovat patriarchovi nebo si ^ něj dělat legraci bylo naprosto nepřístojné.

Spatřili chladnou tvář Arase Amata-Palonga. Ledabyly se opíral o stěnu a usmíval se.

„Vaše kritika zřejmě napovídá, že máte lepší nápad než Já, Arasi," hlesl tiše Valmonze. „Jsme na něj všichni velice zvědaví."

Amat-Palong se odrazil ramenem od stěny. Znuděně si prohlížel Skokany. „Dejte mi jeden kluzák," požadoval od Valmonzeho. „Já vám toho Pincera přivezu."

„Jistěže," odpověděl Valmonze. „Dostanete svůj kluzák. Ale Razmon stejně poleť k haldě."

Amat-Palong ledabyly přikývl a beze spěchu opouštěl místnost.

Z reproduktoru se ozvalo: „Shaugnessy právě přistál. Jak znějí vaše rozkazy, patriarcho?"

„Přiveď ho ke mně!"

^ A ^

•

O čtvrt hodiny později vešel do místnosti Clifton Shaugnessy. Byl to malý, ramenatý muž s kulatou tvář a velkým zahnutým nosem. Měl na sobě vyšívanou vestu. U pasu mu visel termozářič staršího typu.

„Rhodan vyhlásil nad Zemí karanténu," řekl místo pozdravu. „Proto jsem nemohl dorazit v domluveném čase. Nemám u sebe ani semena máku, ani obvyklé zboží. Aplied to pova-

žoval za příliš nebezpečné. Kontrolní lodě provádějí ostré inspekce. Bez povolení nesmí startovat žádná nákladní loď. Nad Terranií byl vyhlášen zákaz startu a přistání. Důvodem byla podivná nemoc. Říká se, že se nevyhnula ani Rhodanovi. Patrně se infikoval při nějakém pokusu. O tomto pokusu jsme slyšeli nejruznější zvěsti. Říká se, že Rhodan úspěšně vyzkoušel nový pohonný agregát a že přitom narazil na cizí civilizaci, která má být mocnější než Arkon, Země a Skokani dohromady."

„To jsou žvásty," zlostně odpověděl Valmonze. „My Čekáme na zboží a Aplied mi posílá žvásty."

Shaugnessy neznervózněl. Vypadal jako člověk, kterého jen tak něco nerozhází.

„Znáte muže, který se jmenuje Pincer a pracuje pro Aplieda?" zeptal se Valmonze.

„Pincer?" zopakoval Shaugnessy. „Ne, tohle jméno jsem neslyšel, nikdy."

„Objevil se tu a vydával se za vašeho zástupce. Měl u sebe semena máku, která se později ukázala jako falešná," informoval Valmonze. • Shaugnessy uznale přikývl. „Je dohřej. Co je s ním?"

„Upření. Ale brzy ho chytíme. Umíte si představit, kdo by to mohl být? Má s sebou ženu."

„Možná Rhodanův agent," řekl Shaugnessy. „Dřív nebo později narazíte na jeho stopu."

„Tak to si pište," hlesl patriarcha Skokanů.

^ ^ ^

Vicepresident International Fruit Company John Edgar Pincer vypadal v tu chvíli velice špatně. Kdyby ho v onen okamžik viděl Valmonze, rozptýlilo by to jeho obavy, že mladý Pincer je agentem Rhodanovy rozvědky.

Mladý Pincer seděl na sedačce, smontované pomocí lián a prken, která nebudila příliš velkou důvěru. Vznášel se vysoko nad korunami stromů nesen dvěma domorodci. Pincer, který měl obvykle problémy už v normálním rychlejším výtahu, prožíval nejhorší hodinku svého života. Žaludek se mu zcvrkl do velikosti krabičky od zápalek. V hlavě neměl vůbec žádnou krev. Zdálo se mu, že se musí každou chvíli zřítit. Asi dvacet metrů od něj plula vzduchem v sedačce jeho manželka a Pincer si blahopřál, že ji poslal jako první. Alespoň ho přitom nemusela vidět. Oběma rukama se křečovitě držel lián. Neodvažoval se udělat sebemenší pohyb. Tuhle sedačku, připoutanou provazy ke dvěma letícím domorodcům, by okamžitě vyměnil za jakoukoliv židli na palubě kosmické lodi patriarchy Valmonzeho.

Neuměl říct, jak dlouho ten strašlivý let trval. Právě když už si myslel, že to déle nevydrží, začali Schnitz a Lupatz klesat. Tenhle přistávací manévř byl ještě horší než všechno ostatní. Pincer pocítil v zádech a na čele studený pot. Před očima se mu objevily stíny a pak černo. Najednou pocítil ránu a už se kutálel po pevné zemi.

„Let konec," oznamoval Schnitz. „Bezkrídlí moci vstáti."

Pincer lezl po čtyřech a zvolna se mu rozjasňoval zrak. Ocítl se na louce uprostřed lesa. Sto metrů od něj přistála Cora. Blížila se k němu společně s Kankatzem a Tonitutzem. Pincer se snažil ze všech sil, aby skryl svůj dezolátní stav. Vstal a dlouhými kroky zamířil k manželce.

„Nebyl to nádherný vyhlídkový let, Johany?" zavolala na něj Cora. „Bezvadně mě to osvěžilo."

Pincer zčervenál jako panna.

„Ano, je to tak, miláčku."

Když ho objala, už zase v sobě pocítil mužnou sílu. „Vzpomínáš si, drahá, jak Valmonze mluvil o tom, že má celou planetu pod kontrolou?"

„Ano.“ ,

„Takže lze předpokládat, že po celé planetě budou rozmístěny vysílací stanice. Naším úkolem bude najít alespoň jednu z nich a využít ji.“

Obrátil se na Schnitze a opět promluvil interkosmem: „Jsou tu kromě kosmodromu ještě další skokanské stanice? Víš, kde bychom mohli některou najít?“

„Schnitz nerozumět,“ odpověděl domorodec. „Nejdřív chtít odletět, pak opět hledat Skokani.“

Pincer se otočil k manželce a pokračoval: „Je to trochu složitější, Schnitzi. Chceme se spojit s našimi přáteli na jiných planetách, aby sem přiletěli a zachránili nás. K tomu potřebujeme určité přístroje, které nyní nemáme. Skokani tyto přístroje mají, proto musíme najít některou z jejich základen.“

Schnitz konečně pochopil a nadšeně zaklapal zobákem. „Schnitz vědět. On znát mnoho stanice. Většina daleko - hodně daleko. Jenom jedna blízko.“ Pak se ohlédl na Coru a možná se tím svým zobákem usmál. „Všechny stanice obsazeny domorodci, kteří naučit od Skokanů přístroje ovládat,“ vysvětloval.]

Pincer si s úlevou oddechl. Pokud by Je Schnitz odvedl na' některou z kontrolních stanic, budou mít co do činění pouze s domorodci a ne se Skokany.

„Odved' nás tam, příteli,“ požadoval po Schnitzovi.

Ale poprvé od chvíle, kdy se s domorodcem střetl, spatřil v jeho výrazu určitou nejistotu.

„To nejít,“ řekl Schnitz. „Oblast cizí kmen. Nepřátelé Schnitze.“

„Takže půjdu s manželkou sám,“ oznamoval Pincer. „Ukaž nám aspoň cestu.“ ;

„Ne, lépe ne,“ odporoval Schnitz. „Bezokřídlí být zabiti v této zemi.“

_v , „Tak či tak nám hrozí smrt,“ řekl Pincer. „Proč bychom ne-

měli využít tuhle malou šanci? Schnitzi, prosíme tě, abys nám ještě jednou pomohl. Řekni, kde tu stanici najdeme!"

^ ^ ^

Asi půl hodiny poté, co se rozloučili se Schnitzem a vyrazili sami v daném směru, se z křoví najednou vynořilo třicet domorodců. Každý z nich měl zbraň, která se podobala kopí. Jejich vůdce se postavil Coře a Johnovi do cesty a pozvedl kopí.

„Máme pro vás dárky," řekl přívětivě Pincer. „Nemusíte udělat nic jiného, než nás jenom propustit. Máme před sebou dalekou cestu."

Domorodce na jeho přátelská slova zareagoval tím, že pozvedl paži s kopím a mrštil jím proti Pincerovi. Kopí se zapíchlo do země přímo před Pincerovými nohama.

„Vypadá rozzlobeně," zašeptala Cora. Pincer sevřel její dlaň. S odzbrojující samozřejmostí vytáhl kopí ze země a zvědavě si je prohlížel. Toto chování považoval za psychologicky správné. Ale nebylo tomu tak.

Domorodci se na ně vrhli a spoutali je. Pincer stačil jenom zvolat několik povzbuzujících slov manželce- Uvědomoval si, že sice unikli před Skokany, jenže bylo to z bláta do louže. Tihle primitivové byli patrně agresivnější než všichni galaktičtí obchodníci dohromady. Tak dlouho Pincer toužil po kosmickém dobrodružství, až je nakonec prožíval doslova na -vlastní kůži.

Domorodci je odtáhli kamsi do útrob lesa a odložili na zdusané prostranství mezi vzrostlými stromy. Ve větvích kolem stojících stromů Pincer objevil bezpočet chatrčí, před kterými seděli další ptačí domorodci a prohlíželi si zajatce. Mnozí z nich nebezpečně vražedně vykřikovali. Kolem Cory a Johna se shromažďovali obyvatelé vesnice.

„Dokážeš si představit, co s námi asi tak udělají?“ zeptala se Cora, Pincer měl docela slušnou fantazii, takže si uměl představit, co všechno s nimi mohou ptáci udělat. Ovšem nic z toho nemínil sdělovat manželce, aby ji ještě více nevyděsil, protože ji přece miloval. Proto odpověděl; „To nevím.“

Vtom se k nim přiblížil i jednonohý domorodec. Byl starý a opíral se o hůl. Jeho interkosmo bylo dokonalé.

„Odkud přicházíte?“ chtěl vědět.

„Ze Země,“ řekl Pincer a použil přitom interkosmické slovo pro třetí planetu slunce.

Stařec se postavil na zdravou nohu a ukázal holí proti nebi.

„Odtud?“ zeptal se.

„Ano,“ řekl Pincer, „odtud.“

„Máte s sebou bílý prášek?“ zjišťoval domorodec a Pincer si uvědomil, o Čem je asi řeč.

Ten chudák je feťák, pomyslel si.

„Prášek je škodlivý,“ zvolal, přestože měl pocit, že kromě, starce mu nikdo jiný nebude rozumět. „Nesmíte si ho brát. Člověk onemocní a zemře.“

Ptačí stařec ho praštil holí do prsou. Byl tak starý, že do rány nemohl dát ani pořádnou sílu. Ovšem stejně Pincera vylekal. Mladík přemýšlel. Proč Skokani rozdávali na této planetě drogu? Domorodci přece Zemi neznali a nemohli Pozemšťanům uškodit. Možná, že Skokani používali drogu jenom jako mocenský prostředek, aby si zdejší domorodce podrobili a aby si z nich udělali poslušné sluhy.

„Máte s sebou bílý prášek?“ zvolal ještě jednou jednonohý a Pincer v jeho hlase zaslechl strach, že by tomu tak nemuselo být-

„Ne,“ řekl. „Nemáme.“

Cekal, že se na něj domorodec vrhne a že ho začne mlátit, ale stařec se jenom sklonil a vytáhl mu z kapsy další krabič-

ku cigaret. Jednu si vzal a zakousl se do ní. S odporem ji pak vyplivl.

„Měli bychom mu ukázat, jak se s tím zachází," řekla Cora. „Určitě mu to bude chutnat stejně jako Schnitzovi a jeho přátelům. Třeba ho tím přimějeme, aby nás propustil."

„Nejsem umělec, který by se uměl zbavit pout," zabručel Pincer.

„Jak bych mu teď mohl připálit, když mám spoutaný ruce?"

„Za svítání vyzkoušíme, zda jste přátelé nebo nepřátelé," zakrákoral jednonohý. „Do té doby tu zůstanete ležet."

Odešel dřív, než se ho Pincer mohl zeptat, o jaké zkoušce byla řeč.

^ ^ ^

Alazeho planeta neměla žádný měsíc a světlo hvězd bylo odstíněno hustými korunami stromů. Noc, kterou Pincer a jeho žena prožívali, se nedala porovnat s nocemi na Zemi. Temnota byla neproniknutelná.

Domorodci se schovali do svých chatrčí ve větvích stromů. Pincer si se ženou dlouho povídal a pak nakonec přece jenom oba usnuli. Ve spánku je trápily divoké sny.

Probudil ho pocit, že se v jeho blízkosti někdo zdržuje. Neodvažoval se Coru vzbudit. Bezmocně spoutáni leželi na zemi. Co kdyby se k nim ve tmě přiblížila Šelma, která by je chtěla sežrat?

Pod vahou cizího těla v blízkosti praskla větvička. Tento zvuk Pincera vyděsil. Zadržel dech a naslouchal. Už bylo zase ticho.

Jenže cokoli se v té tmě přibližovalo, zůstalo tam. John to vytušil. Zoufale začal škubat svými pouty. Ovšem čím silněji za ně škubal, tím hlouběji se mu zarývala do kůže. Nakonec to vyčerpaně vzdal.

Pak pocítil neobvyklý závan vzduchu a ve stejný okamžik měl na krku studené ostří nože.

^ ^ ^

Valmonze si vzal křídu a nakreslil na tabuli kruh. Potom do jeho středu udělal bod. Křída se zlomila.

„Tohle," řekl patriarcha a ukázal na bílou skvrnu, „jsme my. To znamená kosmodrom. Kruh naznačuje maximální vzdálenost, kterou mohli Pincer a jeho žena urazit. Dál už se v žádném případě nedostali. Jít pěšky tím lesem je příliš náročné. Razmon je u velké haldy zatím nenašel. Amat-Palong se tu zatím neukázal a také neodpovídá na naše signály. Lze tedy předpokládat, že ani on neměl úspěch. Teď už je noc. Za svítání vyrazíme sami. Dáme k dispozici všechny kluzáky, které tu máme. Je tedy jenom otázkou času, kdy ty Pozemšťany chytíme."

Shaugnessy zavrtěl hlavou.

Tvářil se pochybovačně.

„Nač nám budou kluzáky nad lesem?"

„Máme pátrací přístroje," vysvětloval obchodník. „Zachycují tepelné vyzařování lidského těla a zakreslují ho."

„Tak to se vám tedy ukáže každý domorodce," dále pochyboval Shaugnessy.

„Ano," přiznal Valmonze, „avšak nezapomínejte, že domorodci jsou velice lehčí. Jejich těla nevyzařují zdaleka tolik! energie jako těla lidí. Bude v tom rozdíl. Kromě toho domorodci žijí vždy ve větších skupinách. My však budeme pátrat po osamělé dvojici."

Pak se patriarcha sklonil, sáhl na stůl a podával Shaugnessymu nějaké doklady.

„Neovládám řeč Pozemšťanů," řekl. „Ale podle těchto papírů byste mohl zjistit, kdo vlastně ten Pincer je."

Pašerák si pečlivě pročítal všechny papíry. Čím déle je studoval, tím více se musel usmívat.

„Pokud jsou tyto papíry pravé," řekl nakonec, „pak je náš přítel ve skutečnosti naprosto neškodný."

Vzal první list a zvedl jej do výšky.

„Tohle je oddací list jistého Johna Edgara Pincera a jeho ženy Cory, rozené Hadfieldové. Byli oddáni v Denveru 25. Července 2102. Teď máme polovinu srpna. Takže lze předpokládat, že se ten páreček nachází na svatební cestě."

Shaugnessy se rozchechtal a po chvíli vzal do ruky další listinu.

„Tohle je povolení pro kosmický člun, který se jmenuje ERROR," vysvětloval. „Povoluje vzlétnout Johnu Edgarovi Pincerovi ze soukromého kosmodromu International Fruit Company."

Pak tu máme ještě nákladní listinu, kterou vypsalo IFC a která byla potvrzena Slunečním obchodním ministerstvem. Zní na čtyři metrické centy superjemného Giganta s určením na Ferrol v soustavě Vega."

Pak vrátil doklady Valmonzemu. :

„Vaše údajné semeno máku nebylo nic jiného než nový druh špenátu."

Pašerák se znovu rozesmál.

„Co je to špenát?" zjišťoval Valmonze.

„Zelenina, o které všechny matky Země tvrdí, že je mimořádně zdravá," vysvětloval Shaugnessy a utíral si slzy smíchu. „Krmí tím své děti, až jim ten špenát leze z uší."

Valmonze se zamračil a zasmušile řekl: „Vám je to skutečně všechno k smíchu, že? Můžete mi nějak vysvětlit, jak se sem ten Pincer dostal, když mel vlastně odletět k soustavě Vega?"

„Pravděpodobně chtěl svou manželku trochu vyvézt do světa a pobavit Ji," zašklebil se Shaugnessy.

„Ušetřte mě těch hloupostí," zlobil se patriarcha. „Už mám toho vašeho chechotu dost. Na té věci se mi něco nelíbí. Toho Pincera prostě musíme chytit - a věřte, že ho chytíme."

Shaughnessy se posadil do křesla. Neříkal nic, ale výraz v jeho tváři vyjadřoval myšlenku: je to Pozemšťan, na to patrně zapomínáte.

^ A ^

Drsná, teplá dlaň se položila na Pincerova ústa a zabránila mu křičet.

„Bezkrídlý být klidný," zašeptal známý hlas. „Křik volat nepříteli sem."

„Schnitzi!" zašeptal s úlevou Pincer. „Schnitzi, ty starej mizero."

Domorodec přeřízl pouta. Pincer si začal masírovat končetiny, aby je překrivil. Mezitím Schnitz vysvobodil i Coru.

„Schnitz pozorovat, jak bezkrídlí v zajetí," vysvětlovala ptačí bytost. „Počkat, až přijít noc. Ted' tady."

Pincer se snažil proniknout pohledem tou tmou. Jak se dostanou dál?

„Mně dát ruka," požadoval Schnitz. „Schnitz jít napřed."

Sotva vyrazili, na opačném konci vesnice se začínaly ozývat podezřelé zvuky. Pincer se zastavil. Pak ale slyšel, jak se Schnitz tiše směje.

„To Kankantz, Lupatz a Tonitutz," vysvětloval domorodec. „Dělat velký trik. Kmen nepřátelé běžet opačný směr. Dát bezkrídlí čas na útěk."

Zatímco domorodci skutečně vylézali ze svých chatrčí a utíkali opačným směrem, Schnitz vedl Pozemšťany s téměř náměsíčnou jistotou lesem.

^ X ^

Ke spojové stanici Skokanů dorazili za svítání. Byla to hranatá budova na okraji jedné paseky. Vedle ní stál malý kosmodrom, dostatečně velký, aby tu mohl dosednout kluzák, ale nikde žádnou skokanskou loď neviděli. Všechno tu vypadalo opuštěně.

Schnitz se zastavil. Cora už toho měla plné zuby.

„Zdá se, že tam nikdo není," tlumeně poznamenal Pincer.

„Tři domorodec uvnitř stanice," vysvětloval Schnitz. „Nemít zbraně. Bezokřídlí mohou jistě přelstít."

Pincer o tom nebyl tak přesvědčen. Rozpačitě si prohlížel budovu. Pokud byl tam uvnitř nějaký telekom, možná by mohli odvysílat zprávu na Zemi, nebo na nějakou loď Pozemšťanů v blízkosti. Kolísal v duchu mezi odvahou a strachem.

Skokani je dříve nebo později museli najít, to mu bylo jasné. Dříve nebo později zajmou i Coru. Když teď odvysílá zprávu vysílačkou, může se spolehnout, že padne do rukou nepřátel během několika hodin.

„Připlížím se k budově," řekl nakonec. „Schnitzi, chci, abys zůstal u mé ženy. Kdyby se měla objevit nějaká hrozba, uteč s ní. Neber na mne žádné ohledy."

„Schnitz bdít nad bezokřídla žena," -slibovala ptačí bytost.

Cora se protlačila kolem Schnitze.

„Myslím, že tu mám také co říct. Půjdu s tebou."

Pincer na ni nešťastně pohlédl.

„Nemusíš mi nic vysvětlovat," řekla Cora. „Šla jsem s tebou až sem a půjdu s tebou i dál."

Schnitz celou dobu mlčel, ale nyní dodal: „Schnitz jít taky. Možná moci udělat velký trik."

Pincer chvíli přemýšlel, pak přikývl a vyrazili.

Zdalo se, že se o ně skutečně nikdo nezajímá. Stanice neměla okna, takže dospěli až k jejím zdem. Pincer se zastavil.

„Nikde nic," řekl tiše. „Je tu vůbec někdo? Třeba stanici vyklidili a vzali s sebou všechny přístroje?"

„Podívat," navrhl jednoduše Schnitz.

Pincer se přiblížil ke dveřím. Srdce se mu rozbušilo, když se dotkl kliky a otevřel. Vklouzl dovnitř, i

Nic se nestalo.

Budova byla rozdělena do dvou místností. Jednu si už mohl prohlížet. Uvnitř nikdo nebyl. Oknem ve stropě pronikalo dostatek světla. Zaměřovači a vysílací přístroje musely být ve vedlejší místnosti.

Pincer otevřel dveře a odvážně vstoupil. Cora a Schnitz se mlčky zdržovali za ním.

„Není tu nikdo, ani domorodci ne," s úlevou poznamenal Pincer.

Vykročil kupředu, když vtom se před ním zjevil vysoký, štíhlý muž. Tvářil se velice nepříjemně. Mlčky si prohlížel vetřelce. Pincer nebyl schopen se pohnout. •

Náhle cizinec tasil zbraň a namířil na Pincer dva prsa. Usmál se.

„Každý chytrák musí jednoho dne zjistit, že existuje někdo, kdo je ještě chytřejší než on," řekl cizinec.

Tím chytřejším byl v tomto případě Amat-Palong,

-Ÿ- A- ^

„Uděláte všechno, co vám přikážu," řekl Amat-Palong ostrým hlasem. „Bude záležet jenom na vás, jestli vás všechny zastře-lín nebo ne."

Pincer se probral ze strnulosti.

„Co požadujete?" zeptal se,

„Nedaleko odtud je mezi stromy volné prostranství. Přistál jsem tam se svým kluzákem, abych odtud nebyl vidět. Ten domorodec mě nezajímá, může klidně zmizet."

„Musíme udělat, co říká," hlesl Pincer. Byl úplně na dně. Navíc měl šílený strach o Coru.

Amat-Palong pokynul zbraní ke dveřím. „Jdeme.“

Vtom kolem Pincera prolétl směrem k Arasovi stín. Proběhlo to všechno tak rychle, že Pincer neměl čas reagovat. Schnitz jako by se vystřelil z kanónu přímo na protivníka.

Amat-Palong uskočil stranou a použil zbraň. Zasáhl Schnitze hned napoprvé. Domorodec se zhroutil. Aras znovu zamířil na Pincera, ten však měl oči pouze pro domorodce.

Společně s Corou přešel k ptačí bytosti. Schnitz ještě žil. Pincer k němu poklekl a pohládl ho.

„Schnitz pokusit velký trik," vykoktala s námahou ptačí bytost.

„Ano," opáčil dojatě Pincer, „mocný trik.“

Domorodec už neměl sílu na odpověď. Pak se bezvládně zhroutil.

„Schnitzi!" zvolal zoufale Pincer. i

Ale domorodec mu už neodpověděl. Už nikdy nic neřekl.

Byl mrtev.

Během těchto vteřin se v Johnu Edgarovi Pincerovi odehrála proměna. Už to nebyl ten nešikovný, bojácný mladík, když vstával ze země, nýbrž vážný, odhodlaný Pozemšťan. Vzpřímil se nad mrtvolou domorodce a podíval se na Amata-Palonga.

„Zavraždil jste ho," řekl klidně.

Galaktický lékař bezděky o krok ustoupil. Něco na Pincerově vzhledu ho varovalo.

„Nedělejte hlouposti!" zvolal ostře.

Pincer zavrtěl hlavou. • . .

„To nebyla vražda," řekl Amat-Palong. „Zaútočil na mě. Kromě toho to byl jenom domorodec. A jdeme, Pincere.“

Pincer vzal mlčky Coru za ruku a šel napřed. Amat-Palong je následoval v bezpečném odstupu. Sotva vyšli ven, Aras požadoval:

„Přidejte!"

Pincer zrychlil a táhl Coru za sebou.

Mohlo uplynout asi deset minut, když dorazili na další mýtinu, uprostřed níž stál cizincův kluzák.

Pincer se rozhodl, že začne jednat ve chvíli, kdy budou nastupovat do kluzáku. Věděl, že při této akci pravděpodobně přijde o život, ale dlužil to sám sobě, lidstvu, Schnitzovi a především Coře. Musel se nějak bránit.

Ale tak daleko to nedošlo. Ke kluzáku nikdy nedorazili. Na okraji mýtiny Pincer náhle zaslechl podezřelé zvuky několika těl. Pak následoval tlumený výkřik a husté větvoví stromů pročísl paprsek z paprskometu.

Pincer se ohlédl. Amat-Palong ležel na zemi. Kankantz, Lupatz a Tonitutz se nad ním skláněli. Chystali se ho zabít. Určitě našli Schnitze.

„Zpátky!“ zvolal Pincer. „Nezabíjejte ho.“

Pokoušel se rozzuřené domorodce uklidnit, ale než se mu to alespoň trochu podařilo, bylo už pozdě. Jediný pohled na Schnitzova vraha postačoval ke zjištění, že sdílel osud domorodce.

Pincer položil ruku Kankanatzovi na rameno.

„Musíme zpět na stanici. Teď není obsazena. Budeme moci odvysílat zprávu.“

Když se vrátili na stanici, Schnitzova mrtvola už byla pryč. Pincer pokýval hlavou a vstoupil do místnosti s přístroji. Rozhlédl se a řekl: „Myslím, že tenhle telekom dokážu použít,“ řekl své ženě. „Dám si pozor.“

Už mu bylo jedno, že na základě tohoto vysílání dorazí Skokani. Už mu bylo jedno, co se stane, nejdůležitější nyní bylo pojit se s Pozemšťany a varovat je.

^ A ^

„Pane!“ zvolal šéfspojař Oliver Durban. Kapitán křížníku CAP CANAVERAL Woodsworth se prud-

ce ohlédl. Na monitorech zablikaly záznamy jakýchsi signálů.

„Co to znamená?" zeptal se kapitán.

„Vysílání po telekomu, pane," vysvětloval Durban.

„Ze Země?" zeptal se kapitán strážní lodi.

„Ne, myslím, že ne."

Durban rychle nastavoval příjem. V okamžiku se z reproduktoru ozvalo: „...ihned informovat Perryho Rhodana! Pozor! Opakuj svou informaci! Kdokoli mě slyší, musí ihned podat informaci Perrymu Rhodanovi..."

„Jestli chce takhle pokračovat, za chvíli ho, uslyší polovina Galaxie," zabručel Durban.

„Tady John Edgar Pincer z International Fruit Company.-Má žena a já se nacházíme na skokanské planetě Alaze. Objevili jsme zde centrum obchodu s drogami. Tento obchod řídí ze Země Vincent Aplied z Kapského města. Pokud mě slyší nějaká stanice Pozemšťanů, prosím, okamžitě informujte Perryho Rhodana!..."

„To je teda věc!" nadšeně zvolal Woodsworth. „Durbane, ihned se spojte se Zemí a dejte mi Perryho Rhodana."

„Šéfa?" zopakoval spojař.

„To vás musím nejdřív prosit, než vykonáte mé rozkazy?" vyjel na něj Woodsworth. „Tak honem, dělejte!"

Pak už bylo spojení navázáno velice rychle.

„Vy jste objevil pašeráky, kapitáne?" začal Rhodan. „Pokud si vzpomínám, velíte CAP CANAVERALU a patříte ke kontrolním lodím, které registrují přílety cizích lodí."

„Ano, pane," potvrdil Woodsworth.

Rhodan přikývl.

„Je hloupost objevit se u lazeho planety s velkou flotilou," vysvětloval. „Mohli bychom rozpoutat příliš velké krveprolití a to je to poslední, co bych si přál. Ale chci zachránit toho Pincera. Snad nám pak pomůže dál."

„Pane," nadšeně zvolal Woodsworth. „Nechtě to na mně a na mém mužstvu. Toho Pincera zachráníme."

Rhodan se usmál. „Jen pomalu, kapitáne. Přibližte se tedy se svým křižníkem co nejvíce k této planetě a vypust'te z hangáru stíhačku pro tři muže. Jenom bleskovým zákrokem této obratné lodi budete moci Pincerovi pomoci. My se zatím postaráme o zdejšího veleváženého pana Vincenta Aplieda. Pokud je informace pravdivá a nejde o hloupý žert, pak jsme také díky vám vyřešili jednu velkou starost."

„Uděláme, co je v našich silách, pane," sliboval kapitán.

O necelou půlhodinu později přešla loď CAPE CANAVE-RAL do transice. Hyperprostor ji spolkl, aby ji vydal na vzdáleném místě.

Ani ne dva světelné roky od Alazehe planety.

^ ^ ^

Valmonze pochopil, že jeho rozkaz rušit vysílání přišel příliš pozdě. Pozemšťan odvysoval své nouzové volání do vesmíru nejméně osmkrát. Patriarcha mohl jenom doufat, že ho nezachytila žádná loď Pozemšťanů. Nemělo význam o tom nějak déle přemýšlet. Pokud se Pincerovi skutečně podařilo navázat spojení, pak se příjemce postará, aby se neprozradil, natolik byli Pozemšťané chytří, to Valmonze věděl. Nyní si patriarcha Skokanů lámal hlavu především tím, jakým způsobem se Administrátor Země bude snažit oba Pozemšťany zachránit-

„;

Čím déle o tom uvažoval, tím jistější byl ve svém přesvědčení, že se je Rhodan pokusí vysvobodit diplomatickou cestou. Slavný Pozemšťan byl příliš chladný a vypočítavý, než aby v této situaci riskoval válku se Skokany-

Vstoupil Shaugnessy. Už se nechoval jako frajer. Vypadal velmi ustaraně.

„Dovolil jsem si jednat podle vašich instrukcí," oznamoval. „Jestli se vysílání toho hlupáka dostalo do vesmíru, naše pašování končí. Rhodanovi agenti zatknou Aplieda. Aplied promluví, protože se pokusí zachránit si kůži." Valmonze si ho posměšné prohlížel-„Tak to jste rád, že jste u nás v bezpečí, co?"

• Shaugnessy se vyděsil.

„Přece mě nepošlete zpátky? cekala by na mě celá sluneční flotila."

„Jednu věc nechápu," řekl patriarcha, aniž by na Shaugnessyho poznámku odpověděl. „Pincer přece musel vědět, že tím vysíláním prozradí své stanoviště. Ted' ví, že už nám neuteče. Přesto nezaváhal a udělal, co udělal."

„Uvažujete jako Skokan," řekl Shaugnessy. „Pozemšťané přemýšlejí jinak. Jsou schopni se obětovat. Skokani ne. Vsadím se..."

„Zmlkněte!" vyjel na něj Valmonze. „Vaše názory mě vůbec nezajímají. Když jsou Pozemšťané tak bezvadní, proč jste spolupracoval s námi?"

„Protože já jsem špatný člověk," vysvětloval Shaugnessy. „S tím nic nenadělám."

„Jste blázen. Ten šok vám zamotal hlavu. Jedna prohra neznamená konec války,"

Znovu se obrátil k přístrojům. Podíval se na monitory, pak zapnul spojení a zeptal se: „Razmone, jak jste daleko?"

- „Za chvíli to zvládneme, patriarcho. Připravte se, že vám ty zajatce brzy vrátíme," odpověděl Razmon.

Valmonze se dunivě rozchechtal. Shaugnessy mlčel. Skokan patrně nebral invazi Pozemšťanů nikterak vážně. Nevěřil, že přiletí flotila.

„Tak už se seberte, Shaugnessy! Přestaňte se mračit. Však my to nějak zvládneme."

Shaugnessy na něj zpřímá pohlédl.

„Já ale končím, Valmonze.“

Skokanovi to bylo úplně jedno, ale Shaugnessy ustoupil o krok a tasil termopaprskomet. „Nepochopil jste mě, patriarcho. Co si se změnilo.“

Valmonze se pomalu obracel a pak se zahleděl na termopaprskomet. Teprve potom se podíval Shaugnessymu upřeně do očí\

„Čeho tím chcete docílit? Chcete mě zastřelit?“

„Nechtě Pincera běžet,“ požadoval pašerák.

Valmonze měl hodně charakterových chyb, ale zbabělec to nebyl. Nevšímal si zbraně v pašerákově ruce. Vzpřímil se a založil ruce na prsou.

„Podívejte se, kde jste. Tady odtud nikdy neuniknete!“

„Povolejte Razmona zpátky,“ požadoval malý Pozemšťan.

„Ne,“ odpověděl Skokan.

Obrátil se a znovu se spojil s kluzákem. „Razmone, tady patriarcha. Shaugnessy mě ohrožuje zbraní. Požaduje, abych vás povolal zpět. Já vám však příkazuji v každém případě Pincera zatknout, ať se tady u mne stane cokoli.“

„Patriarcho!“ zvolal popleteně Razmon.

„Jestli toho starocha chcete ještě někdy vidět, pak nechtě Pozemšťany být!“ volal Shaugnessy. „Vraťte se zpátky, Razmone.“

Valmonze ztratil sebeovládání. Aniž by si všiml zbraně, vrhl se na Shaugnessyho.

-> ^ ^

„Myslíš, že nás zachrání?“ zeptala se Cora.

„Pokusí se o to,“ doufal Pincer. „Jsem si jist, že naše volání někdo zachytil. Flotila si nás tady vyzvedne.“

Cora se usmívala. Zřetelně pocítila změnu, která se s jejím mužem odehrála. Ztratil všechnu nejistotu. Jeho chování bylo

pevné a jeho jednání rozhodné. Už nepochyboval o svých schopnostech.

„Tak," řekl Pincer, „teď půjdeme ven a počkáme na naše přátele."

„Anebo na Skokany," namítla Cora.

O několik málo minut později se ukázalo, že měla pravdu. Nad malým kosmodromem se objevily stíny kluzáku.

„Skokani," konstatoval Pincer, „byli rychlejší."

^ J. ^

Kapitán James Woodsworth osobně seděl za řízením stíhačky pro tři muže, na jejíž palubě vzlétl z hangáru CAPE CANAVERALU. Spolu s ním tam byli Buster Felton a Adam Spahn.

Krátce poté, co pronikli do atmosféry nad Alazeho planetou, zachytili naváděcí signál z Pincerovy vysílačky.

Spahn, který kontroloval zaměřovači přístroje, řekl bez jakéhokoliv nadšení: „Je to tady samá cizí loď. Samé malé lodě, ale je jich hodně."

Felton se přidal: „Byla by to sebevražda, kdybychom přistáli přímo tam, odkud přichází naváděcí paprsek. Je tam spousta malých lodí. I kdybychom byli rychlejší než Skokani, mají výhodu, že jsou v přesile. Kromě toho se tam lépe vyznají. Ani bychom se ještě nedotkli země a už by nás proměnili v prach a popel. Pincer by nám pak už nebyl vůbec nic platný."

Woodsworth se obrátil: „Odkdy jste takhle upovídaný, Feltone? My se o to musíme alespoň pokusit. Skutečnost, že Pincer odvysílal nouzové volání, říká, že v tu dobu ještě v rukou Skokanů nebyl."

„To se mezitím mohlo změnit," namítal Spahn.

Ale kapitán Woodsworth dal své slovo. Musel se pokusit

zachránit muže, který riskoval život, aby informoval Rhodana a tím pádem celou Galaxii o nebezpečí, které jí hrozilo.

^ A ^

Pro muže, ať to byl Pozemšťan nebo Skokan, který celý svůj život poslouchal rozkazy jiných mužů, bylo těžké začít zničehonic jednat podle vlastního úsudku.

Když pilot Razmon uslyšel ve sluchátkách zvuky boje mezi těmi dvěma muži, byl dokonale zmaten. Věděl, že se patriarcha nachází v bezprostředním ohrožení života. Valmonze a Shaugnessy se prali. Pozemšťan měl u sebe na rozdíl od Valmonzeho zbraň, proto si Razmon dokázal živě představit, jak taková rvačka dopadne. Patriarcha mu přikázal, aby Pincera na každý pád zajal. Razmon však nechtěl poslechnout. Pět kluzáků kroužilo nad malou mýtinou uprostřed lesa. Na jejím okraji stály dva temné body. Pincer a jeho žena.

Razmon si uvědomil, že musí zareagovat na obe věci: jednak se musel pokusit zachránit patriarchu, a jednak zajmout Pincera. To znamená, že musel skupinu svých kluzáků rozdělit.

Spojil se s ostatními loděmi. Třem pilotům přikázal, aby se okamžitě vrátili pomoci Valmonzemu, a sám potom hodlal ještě s dalším kluzákem přistát a vzít na palubu Pincera, aby ho odvezl ke spravedlivému potrestání.

Oba malé kluzáky rychle klesaly ke kosmodromu.

„Razmone!“ zvolal náhle jeden z mužů jeho posádky. „Cizí loď!“

Pilot pohlédl na zaměřovači přístroje. Bylo zřetelně vidět malý bod. Razmon zaklel. Teď, když se rozdělili, se objeví Pozemšťané, aby svého muže zachránili. Zběsile se pokoušel znovu navázat spojení s Valmonzem, ale nepodařilo se mu to.

Bod na monitoru se rychle zvětšoval. Rozčileně přikázal

posádce, aby připravila paprsková děla. Zároveň aktivovali ochranné štíty.

Jeden prastarý Skokan kdysi Razmonovi řekl: „Pozemšťané se objevují vždycky, když už je skoro nečekáš. Dělají to, co nepovažuješ zámožné. To je veškeré tajemství jejich úspěchu." •

Razmon netušil, zda tato teorie souhlasí, ale brzy měl dostat příležitost to zjistit.

^ A ^

V dějinách vývoje lidstva nebylo jméno Cliftona Shaugnessyho uvedeno. Přitom je docela dobře možné, že se dějiny začaly znovu psát ve chvíli, kdy právě zakročil. Shaugnessy byl jedním z mnoha neznámých, o jejichž činech se nic nevědělo, nebo se na ně časem zapomnělo.

Už se nikdo nikdy nedozvěděl, zda Shaugnessy chtěl na Valmonzeho opravdu střít, anebo jestli ho chtěl jenom postrašit.

Pravděpodobně byl pouze příliš pomalý.

Náraz Valmonzeho těla ho strhl k zemi. Zbraň mu vyletěla z ruky a zmizela v koutě místnosti. Shaugnessy se pokoušel bránit, ale patriarcha byl jednou tak těžký a silný. Jednoduše Pozemšťana zalehl. Shaugnessy mu sice vyklouzl, ale od té chvíle byl pořád v defenzívě. Místnost nebyla, nějak zvlášť velká. Bylo jenom otázkou času, kdy ho Valmonzeho paže definitivně rozdrtí.

Shaugnessymu se přece jenom podařilo dorazit ještě ke dveřím. Rychle proklouzl ven. Valmonze vzteky zařval a rozběhl se za ním. Shaugnessy se v budově velmi dobře vyznal. Sprintoval po dlouhé chodbě dolů. Věděl, že na jejím konci je výtah, který ho odveze.

Valmonze dusal za ním. Shaugnessy se raději neohlížel.

Když dorazil k výtahu, s úlevou si oddechl. Pro tuhle chvíli byl téměř zachráněn.

Ovšem když se dveře výtahu otevřely a v kabině se objevili dva Skokani, zalapal po dechu.

„Zadržte ho!“ zaječel patriarcha.

Shaugnessy neměl sebemenší šanci. Byl ztracen. Pomalu se obrátil a smutně pohlédl do triumfálně vyhlížející tváře patriarchy Skokanů.

Dějiny neinformují o osudu Cliftona Shaugnessyho. Nikdo neví o konci muže, jehož špatný život byl zakončen statečným činem.

^ ^ ^

Buster Felton byl od přírody muž, který neměl s válečnictvím vůbec nic společného. Když ale viděl, jak se oba skokanské kluzáky připravují k útoku, výraz jeho tváře ztvrdl a sám připravil kanóny stíhačky.

„Uvítací výbor, pane!“ zvolal Spahn k Woodsworthovi. „Rozdělili se. Doufejme, že ty tři zbývající kluzáky nečíhají někde za bukem.“

„Dívejte se na zaměřovači přístroje, pak to zjistíte,“ připomněl mu kapitán. „Pozor, budeme přistávat.“

„Pane!“ vykřikl Felton.

„Jenom klid,“ vysvětloval Woodsworth. „My jim to ukážeme.“

James Woodsworth, důstojník bez zkušenosti z boje, odkázaný pouze na své teoretické znalosti, se ukázal být velkolepým bojovníkem. Skokanské lodě viděly, že jsou ve výhodě, a zahájily palbu. Absorbční štíty stíhačky se pod zátěží nepřátelské střelby pěkně prohnuly.

Woodsworth strhl řízení. Stíhačka vzlétla do výšky jako fantom.

Feltona tento manévř málem vyhodil z křesla, ale zahájil palbu a přitom ječel na Spahna. Byla to slova beze smyslu, ale nikomu to nevadilo. Energetické štíty Skokanů nebyly tak silné palbě zvyklé. Nenápadná stíhačka Pozemšťanů se proměnila v oheň chrlící pevnost.

Těžce zasažené kluzáky se zapotácely, oba zanedlouho propadly korunami stromu a zmizely.

„Teď už musíme jednat rychle,“ řekl kapitán a namířil si to dolů k přistávací ploše. Felton otevřel vstup.

Sotva dosedli, ke stíhačce běželi muž se ženou. Žena vypadala vyčerpaně, ale pořád ještě přitažlivě. Pár dospěl ke vstupu na palubu stíhačky. A muž řekl slova, na která kapitán nikdy v životě nezapomněl.

„Jmenuji se John Edgar Pincer a tohle je moje žena Cora. Vlastně jsme vás ještě nečekali, pane.“

Felton zaúpěl a společně s kapitánem pomohl oběma uprchlíkům na palubu.

„Rychle!“ volal Spahn od zaměřovačů. „Brzy dostaneme návštěvu.“

Na další návštěvu Skokanů už nechtěli čekat. Vzlétli pomoci automatiky poplašeného startu a John Edgar Pincer si přitom zlomil nos.

^ A ^

Zatčení Vincenta Aplieda způsobilo mírný neklid na burze, ovšem po dvou dnech se vše zase urovnalo. Aplied byl podroben co nejpřísnějšímu výslechu, během kterého řekl všechno, co po něm agenti chtěli vědět. Následovala vlna zatýkání. Několika jednotlivým zločincům se sice podařilo uniknout, ale drtivá většina jich byla zatčena. Světový tisk obrátil, přestal Rhodana kritizovat pro ekonomickou blokádu kvůli pašerákům a nyní ho oslavoval.

Ještě před Pincerovým přiletem na Zemi 'byly zveřejněny jeho činy a v den přistání Johna Edgara Pincera byl kosmodrom Terranie obklopen tisíci nadšenci, kteří přišli mladíka oslavovat. Objevila se tu i řada televizních společností.

Mladého Pincera přišel osobně uvítat i Perry Rhodan.

^ ^ ^ .

John Edgar Pincer vzdychl a klesl na feudální postel hotelové ložnice.

„Konečně máme klid," ulevil si. „Na tom kosmodromu to byla hrůza." ; ' .

Pozoroval manželku, která si právě vybírala nějaké nové šaty, jež si chtěla vzít poté, až se pořádně osprchuje a zahodí oškubané hadry, ve kterých musela běhat po planetě Alaze.

„Už jsi uvažovala, kam konečně poletíme na svatební cestu?"

„No, hlavně nikam do vesmíru," vysvětlovala Cora.

„Ne," řekl Pincer, „souhlasím. Najdeme si nějaké klidné místočko."

Kdosi zaklepal na dveře. Pincer se lekl a vstal.

„Dále!" zvolal.

Byl to hotelový sluha. Zahleděl se na Pincera jako na zázrak. Četl o něm v novinách.

„Pro panstvo tu bylo něco odevzdáno," vykoktal chlapec.

„Květiny," domnívala se Cora. „Určitě květiny."

Chlapec zavrtěl hlavou. Kývnutím požádal Pincera o pomoc. A o chvíli později úzkou Škvírou mezi dveřmi prolétla ošklivá okrově žlutá kreature a štěkala a štěkala.

„Posílá vám ho jistý pan Denniston z Denveru, a pozdravuje vás!" volal chlapec z chodby.

„Princi!" zvolala Cora nadšeně.

Pes jí skočil do klína a šíleně vrtěl orionem. Snažil se svou

paničku olizovat od hlavy až k patě. A pak si Pincer všiml, že přestal.

„Princ už tě asi nezná," poznamenala Cora.

Pincer se díval na svou ženu s láskou. Konečně nastal čas, kdy jí bude moci pořádně obejmout. Vykročil k ní.

Pes nepřívětivě zavrčel. Stál přesně mezi Pincerem a Corou. Pincer se zastavil.

„Poslouchej, starochu," řekl docela přátelsky. „Tohle je moje žena, rozumíš, a ty mi nemůžeš bránit, abych ji políbil."

Zvíře ještě jednou zavrčelo, a zelené oči po Pincerovi nenávistně šlehly.

Potom žlutý pes pomalu uhnul...